



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

27. dubna 2016 *

„Směrnice 2004/17/ES — Postupy při zadávání zakázek v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb — Prováděcí rozhodnutí o vynětí některých služeb v poštovním odvětví v Rakousku z použití směrnice 2004/17 — Článek 30 směrnice 2004/17 — Povinnost uvést odůvodnění — Zjevně nesprávné posouzení“

Ve věci T-463/14,

Österreichische Post AG, se sídlem ve Vídni (Rakousko), zastoupená H. Schatzmannem, J. Bleckmannem a M. Oderem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Tokárem a C. Vollrathem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení prováděcího rozhodnutí Komise 2014/184/EU ze dne 2. dubna 2014 o vynětí některých služeb v poštovním odvětví v Rakousku z použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb (Úř. věst. L 101, s. 4), v rozsahu, v němž se tato směrnice má nadále používat na zadávání zakázek na některé poštovní služby v Rakousku,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. října 2015,

vydává tento

* * Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Österreichische Post AG, je akciovou společností založenou podle rakouského práva, v níž podíl ve výši 52,80 % drží společnost Österreichische Industrieholding AG, ve které podíl ve výši 100 % drží Rakouská republika. Žalobkyně poskytuje zejména na rakouském území kompletní poštovní služby, jakož i služby související s poštovními službami a podle rakouských právních předpisů byla určena jako poskytovatelka všeobecných služeb v Rakousku.
- 2 Dopisem ze dne 30. září 2013 podala žalobkyně k Evropské komisi žádost podle čl. 30 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb (Úř. věst. L 134, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 19), k níž přiložila několik znaleckých posudků. Uvedená žádost se týkala některých poštovních služeb, jakož i některých nepoštovních služeb poskytovaných žalobkyní na rakouském území. Účelem této žádosti bylo, aby Komise určila, že jelikož předmětné služby poskytované v Rakousku byly přímo vystaveny hospodářské soutěži na trzích, na které není omezen přístup, veřejné zakázky, jež měly umožnit poskytování těchto služeb, nepodléhaly postupům při zadávání zakázek v odvětví poštovních služeb stanoveným směrnicí 2004/17.
- 3 Služby, kterých se žádost žalobkyně týkala, byly následující:
 - poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek mezi zákazníky z řad podniků (dále jen „B2B“) a mezi podniky a soukromými zákazníky (dále jen „B2C“) na vnitrostátní úrovni („vnitrostátní“ a „příchozí“);
 - poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek mezi soukromými zákazníky (dále jen „C2C“) a mezi soukromými zákazníky a zákazníky z řad podniků (dále jen „C2B“) na vnitrostátní úrovni („vnitrostátní“ a „příchozí“);
 - poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních („odchozích“) listovních zásilek B2B a B2C (dále jen „B2X“), jakož i C2B a C2C (dále jen „C2X“);
 - poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni;
 - poštovní služby týkající se doručování neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni;
 - poštovní služby týkající se adresného a neadresného doručování novin;
 - služby v oblasti řízení podatelny;
 - služby s přidanou hodnotou související s elektronickými médii a poskytované zcela těmito médii;
 - filatelie – speciální poštovní známky;
 - finanční služby.
- 4 Komise oznámila Rakouské republice tuto žádost dopisy z 18. října a 5. prosince 2013 a vyzvala rakouské orgány, aby jí sdělily veškeré relevantní skutečnosti. Rakouské orgány odpověděly na tuto výzvu dopisem ze dne 17. prosince 2013.

- 5 Dne 20. listopadu 2013 prodloužila Komise prostřednictvím oznámení týkajícího se žádosti podle článku 30 směrnice 2004/17 – Prodloužení lhůty (Úř. věst. 2013, C 339, s. 8) lhůtu pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně do 2. dubna 2014.
- 6 Po výměně korespondence a konání několika schůzek mezi příslušnými útvary Komise a žalobkyní přijala Komise dne 2. dubna 2014 prováděcí rozhodnutí 2014/184/EU o vynětí některých služeb v poštovním odvětví v Rakousku z použití směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 101, s. 4, dále jen „napadené rozhodnutí“), které bylo určeno Rakouské republice. Tímto rozhodnutím Komise částečně vyhověla žádosti žalobkyně.
- 7 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví, že se směrnice 2004/17 nevztahuje na zakázky zadané zadavateli, které mají v Rakousku umožnit vykonávání níže uvedených služeb:
- služby v oblasti řízení podatelny;
 - služby s přidanou hodnotou související s elektronickými médii a poskytované zcela těmito médii;
 - filatelistické služby;
 - platební služby poskytované vlastním jménem.
- 8 Pokud jde o ostatní služby, na které se vztahovala žádost žalobkyně a které byly zmíněny výše v bodě 3, Komise v bodě 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že podmínka přímého vystavení hospodářské soutěži stanovená v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nebyla na území Rakouska splněna. Na tyto služby se tedy i nadále vztahuje směrnice 2004/17.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. června 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu znějící na částečné zrušení napadeného rozhodnutí.
- 10 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podala žalobkyně žádost o důvěrné zacházení s veškerými písemnostmi předanými Tribunálu, které by mohly obsahovat obchodní tajemství.
- 11 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (pátý senát) o zahájení ústní části řízení.
- 12 Tribunál vyzval v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 svého jednacího řádu žalobkyni k upřesnění údajů, které podle ní obsahují obchodní tajemství, a Komisi k předložení určitého dokumentu. Účastnice řízení těmto žádostem vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 13 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 29. října 2015.
- 14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- částečně zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se má v rozporu s její žádostí směrnice 2004/17 i nadále vztahovat na zadávání veřejných zakázek na poštovní služby neuvedené v článku 1 tohoto rozhodnutí, a sice:
 - poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek B2B a B2C na vnitrostátní úrovni („vnitrostátní“ a „příchozí“);

- poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek C2C a C2B na vnitrostátní úrovni („vnitrostátní“ a „příchozí“);
 - poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních („odchozích“) listovních zásilek B2X a C2X;
 - poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni;
 - poštovní služby týkající se doručování neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni;
 - poštovní služby týkající se adresného a neadresného doručování novin;
- pokud by Tribunál byl názoru, že částečné zrušení napadeného rozhodnutí není přípustné nebo možné, podřídně zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 15 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 16 Žalobkyně na podporu své žaloby uplatňuje sedm žalobních důvodů. V podstatě tvrdí, že Komise uplatnila směrnici 2004/17 chybně v tom smyslu, že nedospěla k závěru, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 této směrnice byly splněny. Žalobkyně je názoru, že jelikož předmětné poštovní služby byly přímo vystaveny hospodářské soutěži na trzích, na které nebyl omezen přístup, Komise nesprávně shledala, že se na zakázky, jež mají umožnit poskytování těchto služeb, i nadále vztahuje směrnice 2004/17.
- 17 První žalobní důvod vychází z nesprávného uplatnění kritérií a metod pro vymezení trhu stanovených ve směrnici 2004/17 a z nedostatku odůvodnění ohledně metody použité Komisí. Druhý až šestý žalobní důvod vycházejí z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění. Tyto důvody se týkají otázky, zda byla žalobkyně přímo vystavena hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni (druhý žalobní důvod), na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek C2X na vnitrostátní úrovni (třetí žalobní důvod), na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X a C2X (čtvrtý žalobní důvod), na trhu poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni (pátý žalobní důvod) a na trhu poštovních služeb týkajících se neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni (šestý žalobní důvod). Sedmý žalobní důvod vychází z nedostatku odůvodnění a z porušení povinnosti uvést odůvodnění ohledně trhu poštovních služeb týkajících se běžného adresného a neadresného doručování novin.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění kritérií a metod pro vymezení trhu stanovených ve směrnici 2004/17 a z nedostatku odůvodnění ohledně metody použité Komisí

- 18 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila jednak povinnost uvést odůvodnění ohledně použité metody, a jednak směrnici 2004/17, neboť pro učinění závěru, že předmětné poštovní služby nebyly přímo vystaveny hospodářské soutěži, použila nesprávná kritéria a metody.
- 19 Zprvce žalobkyně v rámci argumentace, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, poukazuje na to, že Komise v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla, že kritéria a metody používané k posouzení přímého vystavení hospodářské soutěži podle článku 30 směrnice 2004/17 nejsou nutně totožné s těmi, které jsou používány k provedení posouzení podle článku 101 SFEU nebo 102 SFEU nebo nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1). Komise však podle žalobkyně neuvedla jiné důvody, které ji vedly k použití odlišných kritérií a metod, než jsou ty, které se musí použít k provedení posouzení podle článku 101 SFEU nebo 102 SFEU, ani v čem spočívají kritéria a metody, na jejichž základě napadené rozhodnutí přijala.
- 20 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčko všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, bod 63 a citovaná judikatura).
- 21 Je pravda, že Komise v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že tímto rozhodnutím není dotčeno uplatňování pravidel hospodářské soutěže, a že zejména kritéria a metody používané k posouzení přímého vystavení hospodářské soutěži podle článku 30 směrnice 2004/17 nejsou nutně totožné s těmi, které jsou používány k provedení posouzení podle článku 101 SFEU nebo 102 SFEU nebo nařízení č. 139/2004.
- 22 Je však třeba podotknout, že v bodě 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že cílem tohoto rozhodnutí je stanovit, zda jsou služby, na něž se vztahuje žádost žalobkyně, vystaveny takové míře hospodářské soutěže na trzích, na které není omezen přístup ve smyslu článku 30 směrnice 2004/17, která zajistí, že i v případě neuplatňování podrobných pravidel pro zadávání veřejných zakázek stanovených v této směrnici bude zadávání veřejných zakázek za účelem výkonu dotčených činností probíhat transparentním a nediskriminačním způsobem založeným na kritériích, která kupujícím umožňují určit řešení, jež je z celkového hlediska ekonomicky nejvýhodnější. Komise tak odkazem na směrnici 2004/17 dostatečně v napadeném rozhodnutí uvedla důvody, proč kritéria a metody používané v unijním právu hospodářské soutěže nemohou být podle ní prostě převzata pro uplatnění této směrnice.
- 23 V souvislosti s použitými kritérii a metodami je třeba konstatovat, že Komise odkázala konkrétně v bodě 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí na článek 30 směrnice 2004/17. Odstavec 2 tohoto ustanovení uvádí, že se otázka, zda je činnost přímo vystavena hospodářské soutěži, rozhoduje na základě kritérií, která jsou v souladu s ustanoveními Smlouvy o FEU v oblasti hospodářské soutěže, jakými jsou vlastnosti dotčených výrobků nebo služeb, existence alternativních výrobků nebo služeb, ceny a skutečná nebo potenciální přítomnost více než jednoho dodavatele daných výrobků nebo

služeb. V této souvislosti je rovněž třeba konstatovat, že tato kritéria jsou předmětem rozhodnutí Komise 2005/15/ES ze dne 7. ledna 2005 o prováděcích pravidlech k postupu stanovenému v článku 30 směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 7, s. 7).

- 24 Komise těmito úvahami právně dostačujícím způsobem odůvodnila použitou metodu. Argumentace žalobkyně ohledně údajného porušení povinnosti uvést odůvodnění proto musí být odmítnuta.
- 25 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila směrnici 2004/17 tím, že nepoužila kritéria a metody stanovené ve Smlouvě o FEU v oblasti hospodářské soutěže. Přístup Komise byl podle žalobkyně v rozporu jak s článkem 30 směrnice, tak i s rozhodnutím 2005/15 a se sdělením Komise o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství (Úř. věst. 1997, C 372, s. 5, dále jen „sdělení o definici trhu“). Studie, průzkumy a testy související s vymezením relevantního trhu provedené žalobkyní se opírají jak o uvedené sdělení, tak o rozhodnutí 2005/15 a v judikatuře, právní nauce i v běžné praxi Komise představují uznávané metody pro určení zastupitelnosti výrobků, a tudíž pro vymezení relevantního výrobního trhu. Komise však podle žalobkyně neuplatnila kritéria a metody použité žalobkyní. Rovněž dostatečně neposoudila důkazy předložené žalobkyní, ani v souladu s dokumentem Komise nazvaným „Osvědčené postupy pro předkládání hospodářských důkazů a shromažďování údajů ve věcech týkajících se uplatňování článků 101 a 102 SFEU a spojování podniků“ nepředložila důkaz opaku.
- 26 Již bylo konstatováno (viz bod 21 výše), že Komise měla podle bodu 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že kritéria a metody používané k posouzení přímého vystavení hospodářské soutěži podle článku 30 směrnice 2004/17 nejsou nutně totožné s těmi, které jsou používány k provedení posouzení podle článku 101 nebo 102 SFEU nebo nařízení č. 139/2004.
- 27 Tento přístup není stížen nesprávným právním posouzením.
- 28 Zprv je sice pravda, že podle čl. 30 odst. 2 směrnice 2004/17 se otázka, zda je činnost přímo vystavena hospodářské soutěži, rozhoduje na základě kritérií, která jsou v souladu s ustanoveními Smlouvy o FEU v oblasti hospodářské soutěže. Znění tohoto ustanovení však nevyžaduje, aby tato kritéria byla stejná, jako jsou kritéria uvedená v unijních ustanoveních v oblasti hospodářské soutěže. Jak tvrdí Komise, směrnice 2004/17 navíc nepatří mezi unijní právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže. Jejím právním základem jsou čl. 47 odst. 2 a články 55 ES a 95 ES. Jak vyplývá zejména z bodů 2, 3 a 9 odůvodnění směrnice 2004/17, je hlavním cílem unijních právních předpisů v oblasti veřejných zakázek volný pohyb služeb a otevření nenarušené hospodářské soutěže ve všech členských státech (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. ledna 2005, Stadt Halle a RPL Lochau, C-26/03, Sb. rozh., EU:C:2005:5, bod 44). V této souvislosti je třeba připomenout, že účelem směrnice 2004/17 je zajištění otevřeného zadávání veřejných zakázek, na které se vztahuje, podporou co možná nejširšího vyjádření zájmu mezi zhotoviteli z členských států (viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Komise v. Belgie, C-287/07, EU:C:2009:245, bod 103 a citovaná judikatura). V bodě 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise správně odkázala na cíl sledovaný směrnicí 2004/17 za účelem stanovení, jaké úrovně účinné hospodářské soutěže musí být dosaženo, aby mohlo být podle článku 30 této směrnice konstatováno, že výkon dané činnosti je přímo vystaven hospodářské soutěži. Navíc články 101 a 102 SFEU ani nařízení č. 139/2004 neodkazují na pojem „činnost „přímo vystaven[á] hospodářské soutěži“, uvedený v čl. 30 odst. 2 směrnice 2004/17.
- 29 Pokud jde zadruhé o rozhodnutí 2005/15, je třeba připomenout, že podle bodu 2 odůvodnění tohoto rozhodnutí musí posuzování podmínek stanovených v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 probíhat výlučně pro účely této směrnice a nesmí jím být dotčeno použití pravidel hospodářské soutěže. Z bodu 40 odůvodnění uvedené směrnice navíc vyplývá, že její článek 30 by měl poskytnout dotčeným subjektům právní jistotu, stejně jako vhodný rozhodovací proces, který by zajistil v krátkých lhůtách jednotné uplatňování práva Unie v této oblasti. Tyto úvahy potvrzují, že Komise není při posuzování žádosti podle článku 30 směrnice 2004/17 povinna uplatnit kritéria a metody stanovené ve Smlouvě o FEU v oblasti hospodářské soutěže jako taková.

- 30 K tvrzení žalobkyně, že Komise v oddíle 3 přílohy I rozhodnutí 2005/15 potvrdila, že se použijí kritéria, která jsou v souladu s ustanoveními v oblasti hospodářské soutěže, je třeba konstatovat, že první věta oddílu 3 přílohy I rozhodnutí 2005/15, týkající se vymezení relevantního výrobního trhu, se bezpochyby shoduje s definicí relevantního výrobního trhu obsaženou v bodě 7 sdělení o definici trhu, jež se týká unijního práva hospodářské soutěže. Rozhodnutí 2005/15 však toto sdělení nezmiňuje. Kromě toho musí být podle čl. 30 odst. 2 směrnice 2004/17 kritéria pro určení, zda je činnost přímo vystavena hospodářské soutěži, v souladu s ustanoveními Smlouvy o hospodářské soutěži. Navíc Komise nezpochybňuje, že odkazy na unijní právo hospodářské soutěže hrají významnou úlohu v rámci postupu podle článku 30 směrnice 2004/17, jak vyplývá konkrétně z bodu 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž Komise v rámci své analýzy zaměnitelnosti služeb výslovně odkázala na pravidla Unie v oblasti hospodářské soutěže.
- 31 Pokud jde o zatřetí o sdělení o definici trhu a dokument Komise nazvaný „Osvědčené postupy pro předkládání hospodářských důkazů a shromažďování údajů ve věcech týkajících se uplatňování článků 101 a 102 SFEU a spojování podniků“, je třeba konstatovat, že tyto dokumenty souvisí výlučně s unijním právem hospodářské soutěže. Z těchto dokumentů nijak nevyplývá, že Komise je povinna uplatňovat kritéria a metody uvedené v těchto dokumentech v rámci postupu týkajícího se práva veřejných zakázek.
- 32 Začtvrté žalobkyně poukazuje na to, že rozhodovací praxe Komise u ní vzbudila legitimní očekávání ohledně vymezení trhu na základě metod použitelných v právu hospodářské soutěže nebo na základě sdělení a definici trhu. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Komise 2007/169/ ES ze dne 16. března 2007, kterým se stanoví, že čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 se vztahuje na některé kurýrní a balíkové služby v Dánsku (Úř. věst. L 78, s. 28), na prováděcí rozhodnutí Komise 2011/875/EU ze dne 16. prosince 2011 o vynětí některých finančních služeb v poštovním odvětví v Maďarsku z použití směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 343, s. 77) a na prováděcí rozhodnutí Komise 2014/299/EU ze dne 22. května 2014 o vynětí některých služeb v poštovním odvětví v Maďarsku z použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/25/EU o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 156, s. 10).
- 33 Tuto argumentaci nelze přijmout. Je totiž třeba uvést, že bod 6 odůvodnění rozhodnutí 2007/169, stejně jako bod 10 odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2011/875 a bod 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2014/299 zdůrazňují, že posouzení, že dotčené služby byly přímo vystaveny hospodářské soutěži, bylo provedeno výhradně pro účely směrnice 2004/17, aniž je dotčeno použití pravidel hospodářské soutěže. Kromě toho právním základem prováděcího rozhodnutí 2014/299 nebyla směrnice 2004/17, nýbrž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/25/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 94, s. 243). Dále je třeba konstatovat, že Komise tvrdí, že v napadeném rozhodnutí správně uplatnila metodu pro vymezení trhu, tak jak je stanovena ve sdělení o definici trhu. V tomto ohledu z bodu 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pro účely analýzy zaměnitelnosti dotčených služeb odkázala Komise na kritéria uvedená v první větě oddílu 3 přílohy I rozhodnutí 2005/15, která odpovídá definici výrobního trhu obsažené v bodě 7 sdělení o definici trhu. Argumentace žalobkyně, že Komise toto sdělení neuplatnila, je tudíž irelevantní.
- 34 První žalobní důvod musí být proto zamítnut.
- 35 Pokud jde o to, že žalobkyně v rámci projednávaného žalobního důvodu obecně tvrdí, že Komise neprávem odmítla studie, průzkumy a testy související s vymezením relevantního trhu, které žalobkyně provedla v souladu se sdělením o definici trhu, je třeba podotknout, že se tato argumentace netýká globálního přístupu souvisejícího s kritérii a metodami uplatňovanými Komisí, ale posouzení otázky ze

strany Komise, zda jednotlivé předmětné poštovní služby byly přímo vystaveny hospodářské soutěži. Tato argumentace bude tedy posouzena v rámci druhého až sedmého žalobního důvodu, které se týkají zjištění Komise ohledně přímého vystavení těchto poštovních služeb hospodářské soutěži.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění v souvislosti s přímým vystavením hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni

- 36 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 30 směrnice 2004/17 a její rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 14 až 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. Komise podle žalobkyně pochybila při vymezení relevantního trhu. Konkrétně měla Komise mylně za to, že elektronické a poštovní doručování nepatří na stejný trh týkající se B2X na vnitrostátní úrovni.
- 37 Z bodů 14 až 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži, a proto se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nepoužije na zakázky určené pro umožnění výkonu těchto činností v Rakousku. Komise dospěla k tomuto závěru na základě konstatování uvedeného v bodech 14 až 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že jelikož tvrzení žalobkyně, že elektronické a poštovní doručování patří na stejný relevantní trh, nelze přijmout, relevantním výrobním trhem je trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X. Komise poté v bodech 31 a 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně má na uvedeném trhu velmi silné postavení s odhadovaným podílem ve výši [důvěrné] %¹, trh poštovních služeb je od ledna 2011 plně liberalizován a tato liberalizace vedla pouze k tomu, že konkurenti získali souhrnný odhadovaný podíl na trhu ve výši [důvěrné] %, a to dokonce i v nejkonkurenčnějším segmentu, kterým jsou služby týkající se adresných listovních zásilek B2X.
- 38 Na úvod je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury může být vymezení relevantního trhu v rozsahu, ve kterém s sebou nese komplexní hospodářská posouzení učiněná Komisí, předmětem pouze omezeného přezkumu unijním soudem (viz obdobně rozsudky ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, Sb. rozh., EU:T:2007:289, bod 482; ze dne 15. prosince 2010, CEAHR v. Komise, T-427/08, Sb. rozh., EU:T:2010:517, bod 66, a ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, Sb. rozh., EU:T:2012:260, bod 169).
- 39 Unijní soud však musí přezkoumat výklad údajů hospodářské povahy provedený Komisí. V tomto ohledu mu přísluší ověřit, zda Komise své posouzení založila na přesných, věrohodných a soudržných důkazech, kterými jsou veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu a lze o ně opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz obdobně rozsudky ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:815, bod 54; Microsoft v. Komise, bod 38 výše, EU:T:2007:289, bod 482, a ze dne 9. září 2009, Clearstream v. Komise T-301/04, Sb. rozh., EU:T:2009:317, bod 47).
- 40 V této souvislosti je třeba podotknout, že se směrnice 2004/17 podle jejího článku 6 zpravidla vztahuje na činnosti související s poskytováním poštovních služeb. Postup stanovený v článku 30 směrnice 2004/17 dovoluje se od tohoto pravidla odchýlit, je-li na žádost některého členského státu nebo zadavatele podle odstavců 4 a 5 tohoto článku stanoveno, že na určitou zakázku určenou k poskytování činnosti uvedené v člancích 3 až 7 uvedené směrnice se tato směrnice nepoužije. Požádal-li zadavatel Komisi o stanovení použitelnosti článku 30 odst. 1 směrnice 2004/17 na danou činnost – jako je tomu v projednávané věci – dotyčný členský stát uvědomí v souladu s odstavcem 5

1 — Skryté důvěrné informace.

druhým pododstavcem tohoto článku Komisi o všech podstatných skutečnostech, především o každém právním a správním předpisu nebo dohodě, které se týkají souladu s podmínkami stanovenými v čl. 30 odst. 1 této směrnice, jakož i popřípadě o postoji přijatém nezávislým vnitrostátním orgánem, který je příslušný pro danou činnost. Podle čl. 30 odst. 6 prvního pododstavce uvedené směrnice má Komise k přijetí rozhodnutí na základě tohoto článku lhůtu tří měsíců od prvního pracovního dne následujícího po dni, ve kterém jí byla žádost oznámena, a tato lhůta může být v náležitě odůvodněných případech jednou prodloužena maximálně o tři měsíce. Z článku 30 odst. 5 čtvrtého pododstavce směrnice 2004/17 vyplývá, že pokud Komise nepřijme ve lhůtě stanovené v odstavci 6 tohoto článku rozhodnutí, které se týká použitelnosti odstavce 1 téhož článku na danou činnost, odstavec 1 se považuje za použitelný.

- 41 Z tohoto postupu vyplývá, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotýčný členský stát, neboť Komise má v dané věci pouze omezené pravomoci ve vztahu k rozsáhlým vyšetřovacím pravomocem, které jí jsou při uplatňování unijního práva hospodářské soutěže svěřeny nařízením Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1) a nařízením č. 139/2004. Komise je mimoto povinna přijmout konečné rozhodnutí ve lhůtě uvedené v čl. 30 odst. 6 této směrnice, má-li za to, že podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku nejsou splněny.
- 42 Projednávaný žalobní důvod se skládá ze čtyř částí. První část vychází ze skutečnosti, že Komise dostatečně neposoudila argumentaci žalobkyně a porušila povinnost uvést odůvodnění. Druhá až čtvrtá část se týkají některých údajných vad napadeného rozhodnutí spočívajících v nesprávném posouzení ze strany Komise. Druhá část vychází z nesprávného posouzení, obsaženého v bodech 18 a 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, údajných překážek zaměnitelnosti elektronické fakturace a poštovní fakturace, jakož i situace na trhu. V rámci třetí části poukazuje žalobkyně na to, že v bodech 20 a 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise jednak chybně vyložila analýzu testu hypotetického monopolisty (dále jen „test-HM“) provedeného žalobkyní a údaje ohledně vývoje množství a cen vyplývající ze šokové analýzy, jež poskytla žalobkyně, a jednak porušila povinnost uvést odůvodnění. Konečně čtvrtá část vychází z nedostatku odůvodnění ohledně zjištění obsaženého v bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobkyně bude schopna přenést vyšší náklady na zákazníky.
- 43 K podložení své argumentace a vysvětlení zaprvé studie vypracované poradenskou společností E., nazvané „Austrian communications market“ (Rakouský trh komunikací), ze září roku 2013 (dále jen studie „ACM“), jež byla přiložena k žádosti žalobkyně podle článku 30 směrnice 2004/17, zadruté šokové analýzy, kterou provedla žalobkyně, a zatřetí regresních analýz provedených Komisí, žalobkyně navrhuje svědecký výslech autora studie ACM a šokové analýzy.
- 44 V této souvislosti je třeba připomenout, že v rámci žaloby na neplatnost je pouze na unijním soudu, aby ověřil, zda napadený akt je stížen některým z důvodů protiprávnosti stanovených v článku 263 SFEU, přičemž nemůže nahradit posouzení vědeckých a technických skutečností provedené unijními orgány vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2000, DSG v. Komise T-234/95, Recueil, EU:T:2000:174, body 146 a 168 a citovaná judikatura). Je rovněž třeba připomenout, že podle čl. 92 odst. 1 jednacího řádu určí Tribunál vhodné důkazní prostředky. Podle ustálené judikatury je Tribunál jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici, o věcech, které jsou mu předloženy (viz rozsudek ze dne 7. října 2004, Mag Instrument v. OHIM, C-136/02 P, Sb. rozh., EU:C:2004:592, bod 76 a citovaná judikatura). Tribunálu tedy přísluší posoudit relevantnost návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti výsledku uvedených svědků (usnesení ze dne 27. dubna 2006, L v. Komise, C-230/05 P, Sb. VS, EU:C:2006:270, bod 47). Vzhledem k tomu, že se otázky, jež mají být objasněny svědeckou výpovědí, týkají různých částí projednávaného žalobního důvodu, bude po posouzení argumentace předložené žalobkyní v rámci těchto částí třeba posoudit nezbytnost svědeckého výsledku autora studie ACM a šokové analýzy.

K první části, vycházející z nedostatečného posouzení argumentace žalobkyně a z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 45 Žalobkyně tvrdí, že Komise dostatečně neposoudila studie a znalecké posudky, které žalobkyně předložila, ani obecné trendy a z toho plynoucí definici trhu, to znamená skutečnost, že poštovní a elektronické doručování patří na stejný relevantní trh. Komise tímto podle tvrzení žalobkyně porušila též povinnost uvést odůvodnění. Komise se v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí omezila na konstatování, že skutečnost, že poštovní i elektronické doručování patří na stejný relevantní trh, neodpovídá závěrům, které učinila v dřívějších rozhodnutích. Žalobkyně konkrétně zdůrazňuje, že skutečnost, že způsob doručování obchodních poštovních zásilek je technologicky neutrální, byla zohledněna unijním normotvůrcem, a následně i rakouským normotvůrcem, zejména v oblasti elektronické fakturace v tom smyslu, že faktury zasílané elektronicky jsou stavěny na roveň fakturám zasílaným poštou. V průzkumu provedeném v roce 2008 sami znalci Komise konstatovali, že 57 % dotázaných podniků zasílalo faktury elektronicky. Převážná většina těchto elektronických faktur byla zasílána v příloze e-mailu ve formátu PDF. Kromě toho různé studie ukázaly, že existuje úzká spojitost mezi mohutným rozvojem vysokorychlostního internetu a nahrazením poštovních zásilek zásilkami elektronickými. Rozsáhlé pokrytí vysokorychlostního připojení k internetu v Rakousku tedy umožňuje i po technické stránce nahraditelnost poštovních zásilek elektronickou poštou, a to zejména pro nejvýznamnější část transakčních zásilek, kterou představují faktury. Toto nahrazení je též doloženo vzájemným působením mezi poklesem poštovních zásilek a nárůstem elektronických komunikací na světové úrovni a v Rakousku, jakož i průzkumy a analýzou testu-HM provedenými žalobkyní. Různé studie dospěly k těmto výsledkům.
- 46 Pokud jde zaprvé o údajné porušení povinnosti uvést odůvodnění, je vedle požadavků na odůvodnění zmíněných výše v bodě 20 třeba připomenout, že ačkoli Komise není povinna zabývat se všemi skutkovými a právními otázkami, jakož i úvahami, které ji k přijetí rozhodnutí o definici relevantního trhu vedly, nic to nemění na skutečnosti, že je podle článku 296 SFEU povinna uvést alespoň skutečnosti a úvahy, které mají zásadní význam v systematice jejího rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 1998, *European Night Services* a další v. Komise, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, EU:T:1998:198, bod 95 a citovaná judikatura). Autor aktu není povinen vyjádřit se ke skutečnostem, které mají jasné druhořadý význam, nebo předpokládat možné námitky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2005, *Německo a Dánsko v. Komise*, C-465/02 a C-466/02, Sb. rozh., EU:C:2005:636, bod 106 a citovaná judikatura).
- 47 V projednávané věci argumentace žalobkyně nedokládá, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění. Je sice pravda, že Komise v bodě 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že tvrzení žalobkyně, podle něhož způsob doručování obchodních poštovních zásilek je technologicky neutrální v tom smyslu, že oba způsoby doručování – elektronickými prostředky i poštou – patří na stejný trh, neodpovídá závěrům, k nimž dospěla ve svých dřívějších rozhodnutích, nic to nemění na tom, že v bodech 17 až 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí učinila Komise další zjištění.
- 48 V bodě 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise uvedla, že podle pravidel Unie v oblasti hospodářské soutěže je třeba zaměnitelnost analyzovat mimo jiné na základě vlastností produktů, jejich cen a zamýšleného použití. V bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v zásadě konstatovala, že jednak se charakteristiky a zamýšlené použití papírových faktur a elektronických faktur značně liší, neboť aby bylo možno poslat nebo obdržet elektronickou fakturu, může být nezbytná určitá další infrastruktura, a jednak používání elektronické fakturace může být spojeno s řadou služeb s přidanou hodnotou a výhod. Komise v této souvislosti v bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že existují situace, kdy jsou elektronické faktury závazné podle práva a fakticky, a že v tomto případě není otázka zaměnitelnosti relevantní, jelikož si odesílatelé nemohou zvolit poštovní doručovací služby. V bodech 20 až 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, když zpochybnila výsledky analýzy testu-HM provedeného žalobkyní a grafy předložené žalobkyní ukazující vývoj množství a cen, že neexistují žádné spolehlivé a přesvědčivé důkazy, že elektronická pošta a doručování poštou představují skutečné náhrady. Podle bodu 23 napadeného

rozhodnutí budou zákazníci, podniky i soukromí klienti, kteří nemohou nebo nechtějí přejít na elektronickou komunikaci, i nadále představovat segmentovaný, omezený trh, jenž bude pravděpodobně obsluhován pouze žalobkyní, která bude mít na tomto trhu prakticky monopolní postavení. V bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně bude schopna přenést vyšší náklady na zákazníky, kteří vzhledem k upřednostňování poštovních doručovacích služeb nebudou mít jinou možnost než přijmout vyšší cenu. Z bodu 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ačkoli hlavním dopadem vyššího využívání elektronických komunikačních prostředků je snížení celkové velikosti trhu s listovními zásilkami, nelze vyvodit závěr, že elektronická komunikace zavedla na trhu s poštovními doručovacími službami přímou hospodářskou soutěž.

- 49 Žalobkyně sice tvrdí opak, avšak Komise se tedy neomezila na konstatování, že skutečnost, že způsoby poštovního a elektronického doručování patří na stejný relevantní trh, neodpovídá závěrům, k nimž dospěla v dřívějších rozhodnutích. Napadené rozhodnutí naopak dostatečně vysvětluje důvody, proč Komise měla za to, že relevantním výrobním trhem je pouze trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X. Nelze tedy dovodit, že toto odůvodnění neumožňuje zúčastněným osobám se seznámit s důvody, které vedly k přijetí daného opatření, a příslušnému soudu vykonat přezkum.
- 50 Kromě toho je třeba konstatovat, že stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno (viz rozsudek ze dne 14. února 1990, *Delacre a další v. Komise*, C-350/88, Recueil, EU:C:1990:71, bod 16 a citovaná judikatura). V projednávané věci z bodu 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že s ohledem na právní a skutkový stav v Rakousku byly rakouské orgány vyzvány, aby se vyjádřily k zaměnitelnosti poštovního doručování elektronickým doručováním, a konkrétně k definici relevantního výrobního trhu, avšak uvedené orgány nemohly poskytnout doplňující informace k doložení tvrzení žalobkyně. Komise navíc disponovala k přijetí konečného rozhodnutí pouze omezenými pravomocemi a krátkou lhůtou (viz body 40 a 41 výše).
- 51 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že Komise dostatečně neposoudila její argumentaci ani studie či znalecké posudky, které předložila za účelem vymezení relevantního trhu.
- 52 V této souvislosti žalobkyně zaprvé uvádí, že Komise nepřihlédla ke skutečnosti, že z právního hlediska jsou elektronické faktury stavěny na roveň poštovním fakturám. Podle žalobkyně byla skutečnost, že způsob doručování obchodních poštovních zásilek je technologicky neutrální, zohledněna evropským normotvůrcem, a následně i rakouským normotvůrcem, zejména v oblasti elektronické fakturace v tom smyslu, že faktury zasílané elektronicky jsou stavěny na roveň fakturám zasílaným poštou.
- 53 Je pravda, že směrnice Rady 2010/45/EU ze dne 13. července 2010, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o pravidla fakturace (Úř. věst. L 189, s. 1), zavedla pravidla, podle kterých platí – jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění směrnice 2010/45 ohledně požadavků stanovených v oblasti (DPH) – že s papírovými i elektronickými fakturami by se mělo zacházet stejným způsobem.
- 54 Tato skutečnost však nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že neshledala, že způsoby poštovního a elektronického doručování jsou vzájemně nahraditelné. Jak vyplývá z bodu 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně totiž nepochybně, že od ledna 2014 se elektronická fakturace stala v Rakousku podle práva závaznou na spolkové úrovni ve vztazích mezi podniky a vládou. V tomto případě nebyla tedy otázka zaměnitelnosti relevantní, jak Komise správně konstatovala v bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc z právního hlediska jsou poštovní služby, a nikoli služby elektronické uznány za služby obecného hospodářského zájmu ve smyslu článku 14 SFEU, jak vyplývá z bodu 3 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (Úř. věst. L 52, s. 3). Pokud jde v tomto ohledu o argument žalobkyně,

že ve směrnici 2008/6 je vyčerpávajícím způsobem pojednáno o různých možnostech doručování listovních zásilek, je třeba konstatovat, že žalobkyně odkazuje pouze na body 14, 15, 19 a 22 odůvodnění této směrnice, které však jen velmi obecně zmiňují způsoby elektronického doručování. Navíc podle článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby (Úř. věst. 1998, L 15, s. 14) je za všeobecnou službu označeno poskytování poštovních služeb. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy nelze dovodit, že z právního hlediska jsou elektronické faktury zpravidla stavěny na roveň poštovním fakturám.

- 55 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise dostatečně nezohlednila skutečnost, že nahraditelnost poštovních zásilek elektronickými zásilkami, která je v Rakousku po technické stránce zajišťována rozsáhlým pokrytím vysokorychlostního připojení k internetu, byla prokázána na základě makroekonomických údajů a trendů, podle nichž existuje vzájemné působení mezi poklesem poštovních zásilek a nárůstem elektronických komunikací. Z bodu 2.3.2 studie ACM podle žalobkyně vyplývá, že [důvěrné] % komunikačních společností zasílá elektronické faktury a že [důvěrné] % těchto společností obdrhuje elektronické faktury. Změna tržních podmínek s ohledem na elektronickou nahraditelnost vyvolává dostatečnou hospodářskou soutěž, jíž je žalobkyně vystavena.
- 56 V této souvislosti je nejprve třeba podotknout, že oddíl 3 přílohy I rozhodnutí 2005/15 obsahuje pravidla stanovená pro vymezení relevantního výrobního trhu. Podle těchto pravidel zahrnuje relevantní výrobní trh všechny výrobky nebo služby, které spotřebitel na základě vlastností, cen a zamýšleného použití výrobků považuje za vzájemně zaměnitelné nebo nahraditelné. Kromě toho oddíl 3 přílohy I rozhodnutí 2005/15 obsahuje demonstrativní výčet faktorů, jež jsou běžně považovány za významné pro vymezení relevantního výrobního trhu a v této analýze je třeba je vzít v úvahu. K těmto faktorům patří míra fyzické podobnosti mezi dotýcnými výrobky nebo službami, všechny rozdíly v konečném použití, ke kterému jsou výrobky určeny, cenový rozdíl mezi dvěma výrobky, náklady na přechod z jednoho na druhý potenciálně konkurenční výrobek, zavedené nebo pevně zakotvené spotřebitelské preference pro jeden druh nebo kategorii výrobku v porovnání s jiným a třídění výrobků (např. nomenklatury profesních sdružení).
- 57 Dále je třeba uvést, že podle judikatury z pojmu „relevantní trh“ vyplývá, že účinná hospodářská soutěž může existovat mezi výrobky, které jsou jeho součástí, což předpokládá dostatečný stupeň zaměnitelnosti pro účely téhož použití mezi všemi výrobky, které jsou součástí téhož trhu (viz obdobně rozsudky ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, 85/76, Recueil, EU:C:1979:36, bod 28, a ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, T-340/03, Sb. rozh., EU:T:2007:22, bod 80). Zaměnitelnost či zastupitelnost se neposuzuje pouze ve vztahu k objektivním charakteristikám dotčených výrobků a služeb, ale je třeba rovněž zohlednit podmínky hospodářské soutěže a strukturu poptávky a nabídky na trhu (obdobně viz rozsudek CEAHR v. Komise, bod 38 výše, EU:T:2010:517, bod 67 a citovaná judikatura).
- 58 I za předpokladu, že by existovalo – jak tvrdí žalobkyně – vzájemné působení mezi poklesem poštovních zásilek na straně jedné a nárůstem elektronických komunikací a rozsáhlým pokrytím vysokorychlostního připojení k internetu v Rakousku na straně druhé, tyto skutečnosti nijak nedokládají, že s ohledem na kritéria stanovená v rozhodnutí 2005/15 a v judikatuře citované v bodě 57 výše se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že neshledala, že elektronické služby mohou nahradit předmětné poštovní služby. Z bodu 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že Komise analyzovala podle pravidel Unie v oblasti hospodářské soutěže zaměnitelnost mimo jiné na základě vlastností produktů, jejich cen a zamýšleného použití. V bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v odpověď na tvrzení žalobkyně, že v Rakousku dosáhlo rozšíření internetu a širokopásmového připojení velmi vysoké úrovně, konstatovala, že se zdá, že se charakteristiky a zamýšlené použití papírových faktur a elektronických faktur značně liší. Tato zjištění nejsou zpochybněna případnou existencí vzájemného působení mezi poklesem poštovních zásilek na straně jedné a nárůstem elektronických komunikací a rozsáhlým pokrytím vysokorychlostního připojení k internetu na straně druhé.

- 59 Pokud jde o argumentaci, podle které z bodu 2.3.2 studie ACM vyplývá, že [důvěrné] % komunikačních společností zasílá elektronické faktury a že [důvěrné] % těchto společností obdrhuje elektronické faktury, je nutno konstatovat, že podle bodu 1.2 této studie pouze [důvěrné] % všech dotázaných považovalo e-mail za náhradu listovních zásilek, kdežto [důvěrné] % dotázaných považovalo listovní zásilky a e-maily jak za náhrady, tak za doplňky a [důvěrné] % z nich považovalo e-mail za doplněk listovních zásilek, a nikoli za náhradu. Tato argumentace tudíž nedokládá existenci zjevně nesprávného posouzení Komise ohledně definice relevantního trhu. Dále k tvrzení žalobkyně, že Komise nečinila žádného rozdílu mezi jednotlivými druhy faktur, je třeba podotknout, že zaprvé v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumala několik způsobů elektronické fakturace a zadruhé žalobkyně neprokázala, že během správního řízení takovýto rozdíl sama činila s cílem prokázat nahraditelnost doručování poštou elektronickým doručováním. Prezentace rozložení pošty v Rakousku, jež je obsažena v příloze žádosti žalobkyně, na kterou tato odkazuje, není v tomto směru dostačující.
- 60 Pokud jde o zatřetí o tvrzení žalobkyně, že Komise dostatečně nezohlednila výsledky analýzy testu-HM, který si žalobkyně objednala, je třeba konstatovat, že Komise tyto výsledky posoudila v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí a že je odmítla, neboť měla za to, že ačkoli by uvedené výsledky naznačovaly, že papírová a elektronická pošta patří na stejný relevantní trh, některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují. Podloženost tohoto zamítnutí bude zkoumána dále v rámci třetí části projednávaného žalobního důvodu, vycházející z údajně chybného výkladu analýzy testu-HM a údajů ohledně vývoje množství a cen vyplývajících ze šokové analýzy, jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 61 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že studie, které si objednala sama Komise, obsahují závěr, že oba způsoby doručování – poštovní i elektronické – jsou nahraditelné. Studie vypracovaná společností WIK-Consult, nazvaná „Main developments in the postal sector (2010–2013)“ [Hlavní vývoj v poštovním odvětví (2010–2013)] ze srpna roku 2013 (dále jen „studie WIK 2013“), podle žalobkyně výslovně uvádí, že elektronické doručování nahrazuje fyzické doručování poštou, a tudíž existuje hospodářská soutěž. Studie společnosti Nikali, nazvaná „The substitution of letter mail in targeted communication“ (Nahrazení poštovní listovní zásilky v cílené komunikaci), a studie vypracovaná Copenhagen Economics, nazvaná „Main developments in the postal sector (2008–2010)“ [Hlavní vývoj v poštovním odvětví (2008–2010)], obsahují podobné výsledky.
- 62 V této souvislosti je nejprve třeba konstatovat, že jelikož žalobkyně tyto studie nepředložila u Tribunálu, neprokázala, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně definice relevantního trhu. Odkaz na internetové stránky týkající se studií vypracovaných Nikali a Copenhagen Economics v poznámkách pod čarou 34 a 39 žaloby nemůže v souladu s čl. 43 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 zhojit nepředložení těchto dokumentů uplatňovaných na podporu žaloby. Pokud jde dále o to, že Komise předložila část studie WIK 2013, je třeba konstatovat, že tato studie považuje možnost elektronického doručování za důvod případného poklesu poptávky na poštovních trzích. Tato studie však rovněž uvádí v souvislosti se stavem hospodářské soutěže na trhu s poštovními zásilkami, že intenzita hospodářské soutěže je i nadále nízká a tradiční poskytovatelé si udržují dominantní postavení. Na tomto základě nelze tedy dovodit, že Komise chybně konstatovala, že předmětné poštovní služby nejsou přímo vystaveny hospodářské soutěži.
- 63 Pokud jde zapáté o to, že žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že se Komise řídila rozhodnutím francouzského úřadu pro hospodářskou soutěž, v němž byla hlasová služba přes internetový protokol (VoIP) shledána nahraditelnou ve vztahu k pevnému telefonnímu spojení, a tudíž patřící na stejný trh, je třeba konstatovat, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, na jejímž základě by mohlo být prokázáno, že uvedené rozhodnutí je srovnatelné s projednávanou věcí. Pokud jde dále o argument žalobkyně, že v informačním oběžníku v oblasti hospodářské soutěže z května 2014 Komise potvrdila, že elektronická náhrada má přímé účinky na poštovní odvětví, stačí konstatovat, že v uvedeném oběžníku se výslovně uvádí, že jím Komise není vázána. Konečně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, skutečnost, že v rámci Komise byl příslušný odbor dříve nazývaný „Poštovní služby“

přejmenován na „On-line služby a poštovní služby“, nijak nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně definice relevantního trhu. Skutečnost, že odbor v rámci Komise je nazván „On-line služby a poštovní služby“, není prvkem analýzy relevantního trhu, na jehož základě by mohlo být prokázáno, že tyto služby jsou v přímé hospodářské soutěži.

64 Zašesté žalobkyně v rámci argumentace, podle které Komise nepřihlédla k tomu, že přizpůsobení všeobecné služby reálným podmínkám trhu bylo předmětem debaty, odkazuje na diskusní dokument německého regulačního orgánu z listopadu 2014 a na diskusní dokument European regulators group for postal services (skupina evropských regulačních orgánů pro poštovní služby, ERGP) ze září 2014. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se legalita napadeného aktu posuzuje v závislosti na skutkových a právních okolnostech existujících ke dni přijetí uvedeného aktu (viz rozsudky ze dne 28. března 2000, T. Port v. Komise, T-251/97, Recueil, EU:T:2000:89, bod 38 a citovaná judikatura, a ze dne 10. dubna 2008, Deutsche Telekom v. Komise, T-271/03, Sb. rozh., EU:T:2008:101, bod 244 a citovaná judikatura). V projednávané věci bylo tedy v zásadě třeba vycházet z právního rámce, tak jak vyplýval z příslušných aktů v době přijetí napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že předmětné diskusní dokumenty pocházejí z doby po přijetí napadeného rozhodnutí Komisí dne 2. dubna 2014, nelze dovodit, že se Komise tím, že tyto dokumenty nezohlednila, dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně definice relevantního trhu. Žalobkyně mimoto neprokázala, že v době přijetí napadeného rozhodnutí existovaly v Unii nebo v Rakousku návrhy na budoucí změny předmětného právního rámce.

65 Pokud jde dále o to, že žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje, že podle bodu 40 odůvodnění směrnice 2004/17 bylo třeba vzít v úvahu účinky otevření daných odvětví hospodářské soutěži, současné nebo budoucí, je třeba uvést, že podle čl. 30 odst. 1 této směrnice se předmětné zakázky neřídí touto směrnicí, pokud je v členském státě, ve kterém má být služba poskytována, přímo vystavena hospodářské soutěži na trzích, na které není omezen přístup. Posouzení přímého vystavení hospodářské soutěži musí být proto prováděno na základě skutečností a důkazů dostupných v době přijetí rozhodnutí vydaného v rámci postupu podle článku 30 směrnice 2004/17, přičemž není vyloučena možnost podat v budoucnu novou žádost v souladu s tímto postupem.

66 První část je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé části, vycházející z nesprávného posouzení údajných překážek nahraditelnosti elektronické a poštovní fakturace a situace na trhu

67 Žalobkyně s odvoláním se na studii ACM tvrdí, že Komise pochybila tím, že v bodech 18 a 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že existují překážky zaměnitelnosti elektronické fakturace a poštovní fakturace, a že její posouzení situace na trhu je nesprávné.

68 Je třeba podotknout, že Komise měla v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě za to, že se charakteristiky a zamýšlené použití papírových faktur a elektronických faktur značně liší, neboť aby bylo možno poslat nebo obdržet například elektronickou fakturu, která umožňuje automatizované zpracování, může být nezbytná určitá další infrastruktura, zejména v případě elektronických faktur B2B. Tato infrastruktura může znamenat využívání externího poskytovatele služeb nebo zvláštní interní aplikace, používání elektronického podpisu atd. Používání elektronické fakturace může být mimoto spojeno s řadou služeb s přidanou hodnotou a výhod, které umožňují např. automatizované zpracování a financování platby třetími stranami. V bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že od ledna 2014 se elektronická fakturace stala podle práva závaznou na spolkové úrovni ve vztazích mezi podniky a vládou a v tomto případě není otázka zaměnitelnosti relevantní, jelikož si odesílatelé nemohou zvolit poštovní doručovací služby. Mimoto mohou existovat jiné podobné situace, kdy jsou elektronické faktury závazné fakticky na základě žádosti velkého zákazníka nebo dodavatele.

- 69 Pokud jde zaprvé o zjištění Komise uvedené v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že Komise nevzala v úvahu skutečnost, že převážná většina elektronických faktur byla zasílána ve formě e-mailu s přílohou ve formátu PDF, jejichž vlastnosti a užívání nepřekračují rámec vlastností a užívání faktur zasílaných v papírové podobě poštou.
- 70 V této souvislosti je třeba konstatovat, že z bodu 2.3.2 studie ACM, na který Komise odkázala v poznámce pod čarou 14 napadeného rozhodnutí, vložené do bodu 18 odůvodnění tohoto rozhodnutí, vyplývá, že existují různé způsoby elektronické fakturace, které se liší stupněm jejich automatizace. Podle této studie existují na jedné straně poloautomatizované procesy prostřednictvím internetu, jež využívají faktury PDF, internetové portály nebo poskytovatele služeb, a na druhé straně plně automatizovaná, od objednávky až po platbu plně integrovaná elektronická fakturace. Z této studie vyplývá, že přestože je poloautomatizovaný proces prostřednictvím internetu využívající faktur PDF nejvíce využívaným komunikačním formátem ve vztazích B2C, velká část podniků užívajících elektronickou fakturaci již využila též internetové portály a poskytovatelů služeb je využíváno zejména k elektronické fakturaci B2B na evropské úrovni. Ve studii ACM se v tomto ohledu uvádí, že existují poskytovatelé služeb zabezpečujících pravost dokumentu za využití elektronického podpisu. Ve studii ACM se mimoto uvádí, že k obdržení a zasílání elektronických faktur využívají podniky řešení externího poskytovatele služeb nebo pro tyto účely speciálně naprogramovanou interní aplikaci.
- 71 Vzhledem k uvedeným zjištěním obsaženým ve studii ACM, kterou žalobkyně předala Komisi, nelze dovodit, že Komise v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně konstatovala, že aby bylo možno poslat nebo obdržet elektronickou fakturu, může být nezbytná určitá další infrastruktura, a že používání elektronické fakturace může být spojeno s řadou služeb s přidanou hodnotou a výhod.
- 72 Pokud jde zadruhé o zjištění učiněná Komisí v bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že podíl, který na trhu zaujímají faktury zasílané na spolkové úrovni ve vztazích mezi podniky a vládou, odpovídá pouze [*důvěrné*] %, a tedy že nemusí být při posuzování vymezení relevantního trhu zohledněn. Kromě toho není podle žalobkyně vhodné ani v souladu s dřívějšími rozhodnutími Komise přihlížet k situacím, kdy se elektronické faktury staly fakticky závazné. Komise navíc nijak nevysvětlila, o jaký podíl na trhu se jedná, ani jaké účinky by tato skutečnost měla na vymezení relevantního trhu.
- 73 V tomto ohledu je zaprvé třeba podotknout, že přestože mohou být faktury zasílané na spolkové úrovni ve vztazích mezi podniky a vládou považovány z důvodu jejich malého množství za zanedbatelné, nic to nemění na tom, že Komise mohla shledat, že existuje taková fakturace, u které není otázka zaměnitelnosti relevantní, aniž tím v tomto směru pochybila.
- 74 Pokud jde zadruhé o to, že Komise byla názoru, že existují jiné podobné situace, kdy se elektronické faktury staly závazné fakticky na základě žádosti velkého zákazníka nebo dodavatele, je třeba konstatovat, že v poznámce pod čarou 15 napadeného rozhodnutí, vložené do bodu 19 odůvodnění tohoto rozhodnutí, odkázala Komise na bod 2.3.2 studie ACM. Z této studie vyplývá, že způsob fakturace, který si podniky zvolí, závisí zejména na mezipodnikové korespondenci, zkušenostech získaných v rámci dodavatelské sítě nebo na poptávce zákazníků. Podle studie ACM závisí hospodářské důvody, pro které je používána elektronická fakturace, především na vnějších silách trhu, tj. na velké poptávce ze strany zákazníků či dodavatelů nebo na vládní iniciativě, jež činí tuto fakturaci závaznou.
- 75 S ohledem na tento odkaz na studii ACM vyplývá faktická situace, na kterou se odvolávala Komise, právně dostačujícím způsobem z napadeného rozhodnutí. Pokud jde o podíl na trhu, který tato situace zaujímá, je třeba připomenout, že vzhledem k omezeným vyšetřovacím pravomocem Komise v rámci postupu podle článku 30 směrnice 2004/17 a ke skutečnosti, že důkazní břemeno nese žalobkyně (viz body 40 a 41 výše), nelze vyžadovat, aby Komise zašla nad rámec zjištění učiněných žalobkyní v žádosti. V této souvislosti je rovněž třeba podotknout, že z bodu 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že rakouské orgány nemohly poskytnout doplňující informace k podložení tvrzení žalobkyně (viz bod 50 výše). Pokud jde o účinky této faktické situace na vymezení relevantního trhu, z bodu 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož Komise definovala relevantní výrobní

trh zejména na základě informací zmíněných v bodě 19 odůvodnění tohoto rozhodnutí, vyplývá, že tento aspekt je prvkem, který vzala Komise při definici relevantního trhu v úvahu. Navíc z ničeho nelze dovodit, že kritéria stanovená pro definici relevantního trhu (viz body 56 a 57 výše) vylučují zohlednění faktické situace. Konečně k tvrzení žalobkyně, že toto zohlednění není v souladu s dřívějšími rozhodnutími Komise, je třeba uvést, že vedle toho, že žalobkyně nepředkládá žádný údaj ohledně rozhodnutí Komise, která by její argumentaci podložila, neuvádí ani žádný argument, na jehož základě by bylo možné prokázat, že Komise byla v projednávané věci vázána vlastní rozhodovací praxí. Tuto argumentaci tedy nelze přijmout.

76 Druhá část musí být proto zamítnuta.

Ke třetí části, vycházející z nesprávného výkladu analýzy testu-HM a údajů ohledně vývoje množství a cen vyplývajících ze šokové analýzy, jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění

77 Tuto část tvoří dvě výtky. První výtku se týká posouzení analýzy testu-HM, který si žalobkyně objednala na podporu své žádosti. Druhá výtku vychází z chybného výkladu údajů předložených žalobkyní ohledně vývoje množství a cen vyplývajících ze šokové analýzy.

– K první výtce, vycházející z chybného výkladu analýzy testu-HM a z porušení povinnosti uvést odůvodnění

78 Žalobkyně tvrdí, že v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise jednak chybně vyložila analýzu testu-HM, který si žalobkyně objednala ohledně trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni a který podle žalobkyně dokládá, že doručování poštou a elektronické doručování patří na stejný trh, a jednak porušila povinnost uvést odůvodnění.

79 Ze spisu vyplývá, že průzkum zahrnující analýzu testu-HM, jenž je součástí studie ACM, byl proveden u 451 podniku a obsahoval dva různé druhy otázek. Na jedné straně byly podniky prostřednictvím souboru přímých otázek dotázány na jejich praxi v oblasti vyřizování obchodních poštovních zásilek. Ústřední otázkou bylo, zda by tyto podniky zasílaly dopisy elektronicky, kdyby se poštovné za listovní zásilku zvýšilo ze 62 centů na 65,1 centu. Podniky si měly vybrat jednu ze sedmi různých odpovědí, a sice žádná změna, naprostá změna nebo změna u 10, 20, 30, 50 nebo 75 % všech listovních zásilek. Na druhé straně byly položeny nepřímé otázky, které se přímo netýkaly odezvy na zvýšení cen. Podniky měly uvést, kterou ze dvou různých služeb vymezených konkrétním souborem vlastností by si zvolily.

80 Komise uvedla v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí následující:

„Žadatelka provedla analýzu [testu-HM] s využitím údajů z průzkumu provedeného u 451 rakouských podniků. Průzkum zahrnoval soubor nepřímých otázek zaměřených na zjištění preferencí s ohledem na papírovou a elektronickou poštu, a to pomocí metod preferenční analýzy (conjoint analýzy). Z výsledků vyplývá, že by 5 % nárůst ceny poštovného vedl k snížení poptávky po zasílání listovních zásilek o [důvěrné] %. Ačkoli by uvedené výsledky naznačovaly, že papírová a elektronická pošta patří na stejný relevantní trh, některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují. Soubor vlastností k vymezení produktů je například zvolen tak, že by mohl vést k určitému zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků. Nezdá se, že by v příslušné ekonomické literatuře uplatňující metodu preferenční analýzy byly použity kontroverzní předpoklady, a není možné změřit jejich dopad na odhadovaný pokles o [důvěrné] %.“

81 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění tím, že neuvedla důvod, proč by podle ní došlo k určitému zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků, a v čem spočívají kontroverzní předpoklady v ekonomické literatuře.

- 82 Pokud jde v tomto ohledu o důvody obsažené v napadeném rozhodnutí, na jejichž základě Komise konstatovala určité zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků, je třeba podotknout, že Komise v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že k učinění tohoto závěru jí vedl způsob, jakým byl například zvolen soubor vlastností k vymezení produktů. Pokud jde o kontroverzní předpoklady, z bodu 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jednalo o předpoklady zmíněné v předmětném průzkumu, a nikoli o kontroverzní předpoklady v ekonomické literatuře.
- 83 Je pravda, že nedostatečné upřesnění výhrad, jež Komise vyjádřila v napadeném rozhodnutí ohledně výsledků analýzy testu-HM se může jevit jako politováníhodné. Nicméně s přihlédnutím ke kontextu, v němž bylo napadené rozhodnutí přijato, který se vyznačoval zejména lhůtou stanovenou pro přijetí konečného rozhodnutí (viz bod 40 výše), Komise v projednávané věci neporušila povinnost dostatečně odůvodnit napadené rozhodnutí, v souladu s požadavky plynoucími z judikatury uvedenými v bodech 20 a 46 výše. V tomto ohledu by bylo nepřiměřené vyžadovat podrobný popis výhrad ohledně každé vlastnosti zvolené v předmětném průzkumu nebo každého kontroverzního předpokladu zmíněného v tomto průzkumu. To platí tím spíše, že žalobkyně byla úzce zapojena do správního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh., EU:C:2008:392, body 179 a 180 a citovaná judikatura). Ze spisu totiž vyplývá, že poté co byly dne 2. prosince 2013 předloženy dotazníky, o které se předmětný průzkum opíral, zúčastnil se znalec pověřený žalobkyní, jenž byl odpovědný za tento průzkum, schůzky s příslušnými útvary Komise konané dne 6. března 2014. Následný den Komise zaslala tomuto znalci návrh rozhodnutí a tento návrh s ním prodiskutovala na schůzce konané dne 28. března 2014. Návrh rozhodnutí projednaný na schůzce konané dne 28. března 2014, který Komise předložila v návaznosti na organizační procesní opatření nařízená Tribunálem (viz bod 12 výše), již obsahoval text bodu 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 84 Kromě toho je třeba konstatovat, že jak výhrady Komise vůči volbě vlastností k vymezení výrobků, tak výhrady ke kontroverzním předpokladům se vztahují k té části předmětného průzkumu, která se týká nepřímých otázek. Skutečnost, že žalobkyně v žalobě uvedla, že Komise analyzovala v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze nepřímé otázky, a nikoli přímé otázky, je další indicií umožňující dovodit, že argumentace Komise byla žalobkyní známa.
- 85 Žalobkyně zadruhé Komisi vytýká, že chybně vyložila analýzu testu-HM a nepředložila znalecké posudky nebo průzkumy, jež by zpochybňovaly průzkumy žalobkyně. Žalobkyně je názoru, že ačkoli analýza testu-HM zahrnuje přímé i nepřímé otázky, Komise neanalyzovala přímé otázky položené zákazníkům hrajícím významnou roli. S odvoláním se na praxi Komise a na sdělení o definici trhu žalobkyně tvrdí, že Komise obvykle užívá marketingové studie, které jí poskytnou dotčené podniky, jako důkazy o vymezení trhu, což však v projednávané věci neučinila. Výsledky průzkumu mínění zákazníků zahrnujícího přímou otázku podle ní dokládají, že [důvěrné] % dotázaných podniků by v případě minimálního nárůstu cen zcela nebo částečně nahradilo zasílání listovních zásilek poštou elektronickými zásilkami a že [důvěrné] % dotázaných podniků by i nadále zasílalo listovní zásilky poštou. Tyto výsledky se podle žalobkyně shodují s výsledky další studie týkající se Rakouska vypracované v roce 2012. Z údajů předložených žalobkyní navíc vyplývá, že i kdyby se ceny nezměnily, [důvěrné] % dotázaných podniků mělo v záměru zasílat v budoucnu faktury elektronicky. Komise nevzala v úvahu skutečnost, že tento úmysl nahradit poštovní služby v případě nárůstu poštovního a doručného službami elektronickými existuje i ve Spojeném království a v Německu, jak vyplývá z údajů získaných poštovním regulačním orgánem ve Spojeném království a ze studie vypracované společností WIK-Consult, nazvané „Nachfrage nach Postdienstleistungen von Geschäftskunden“ (Poptávka zákazníků z řad podniků po poštovních službách) z roku 2009 (dále jen „studie WIK 2009“). Pokud jde o výhrady Komise ohledně nepřímých otázek, žalobkyně tvrdí, že tyto otázky byly položeny za využití uznávané metody průzkumu, za účelem hlubší analýzy situace. V souladu se sdělením o definici trhu byly do průzkumu mínění zákazníků zahrnuty všechny výrobky, jež spotřebitelé vnímají jako nahraditelné, a nedošlo tedy ke zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků.

- 86 Na úvod je třeba připomenout (viz body 38 až 41 výše), že Komise je při vymezení relevantního trhu nadána širokou posuzovací pravomocí, jež podléhá pouze omezenému přezkumu ze strany unijního soudu, a důkazní břemeno v souvislosti s definicí relevantního trhu nese žalobkyně.
- 87 Zprv je třeba podotknout, že ačkoli žalobkyně tvrdí opak, Komise nepopírá, že by analýza testu-HM mohla sloužit k posouzení nahraditelnosti výrobků nebo služeb. Komise totiž uvedla, že uplatnila metodu pro vymezení trhu, tak jak je stanovena ve sdělení o definici trhu (viz bod 33 výše). Je nesporné, že analýza testu-HM v zásadě patří k metodám uvedeným v tomto sdělení. Podle bodu 15 uvedeného sdělení může jedním ze způsobů, jak stanovit sortiment výrobků, které spotřebitel považuje za náhrady, být spekulativní experiment předpokládající hypoteticky malou, avšak trvalou změnu relativních cen, a hodnotící pravděpodobné reakce zákazníků. Z bodu 17 tohoto sdělení vyplývá, že otázkou, již je třeba zodpovědět, je, zda by zákazníci stran přešli na snadno dostupné náhrady nebo na dodavatele sídlící jinde, v reakci na hypoteticky malé (v rozmezí od 5 do 10 %), avšak stále zvyšování relativní ceny pro výrobky a uvažované oblasti. V případě, že by bylo nahrazení tak velké, že by zvýšení cen bylo neziskové v důsledku ztráty prodeje, zahrnou se do relevantního trhu další náhrady a oblasti. Podle bodů 39 až 41 uvedeného sdělení mohou být kvantitativní testy, které se skládají z různých ekonometrických a statistických přístupů (např. odhadu pružnosti poptávky po výrobku, průzkumů s cílem zjistit názory zákazníků a soutěžitelů nebo studií průzkumu trhu předložených stranami) důležitými faktory při posuzování nahraditelnosti dvou výrobků z hlediska poptávky.
- 88 V této souvislosti je třeba připomenout, že z poznámky pod čarou 7 rozhodnutí 2005/15 vyplývá, že Komise bere při vymezování relevantního trhu v úvahu pouze produkty snadno zaměnitelné za dotyčné produkty. Snadno zaměnitelné produkty jsou ty, ke kterým by se spotřebitelé měli obrátit při malém, ale významném zvýšení ceny dotyčného produktu (např. o 5 %). To podle zmíněné poznámky pod čarou umožňuje Komisi zhodnotit stav hospodářské soutěže v souvislosti s relevantním trhem tvořeným všemi produkty, ke kterým by se spotřebitelé dotyčných produktů obrátili snadno a rychle. Ve zmíněné poznámce pod čarou se též uvádí, že to však neznamená, že Komise nebere v úvahu překážky soutěžnímu chování dotyčných subjektů, které vyplývají z existence neplnohodnotných náhrad, to znamená těch, ke kterým by se spotřebitelé při malém, ale významném zvýšení ceny dotyčného produktu (např. o 5 %) neobrátili. Tyto účinky se berou v úvahu, jakmile je vymezen trh a jsou stanoveny tržní podíly.
- 89 Pokud jde zadruhé o argumentaci žalobkyně, podle které Komise nepředložila znalecké posudky nebo průzkumy, jež by mohly zpochybnit její průzkumy, stačí připomenout, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotyčný členský stát (viz bod 41 výše). Komise tudíž nemusela provést vlastní studie.
- 90 Pokud jde zatřetí o argumentaci žalobkyně, podle které Komise neanalyzovala přímé otázky obsažené v průzkumu, i tato argumentace musí být odmítnuta. Skutečnost, že Komise v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že předmětný průzkum zahrnoval soubor nepřímých otázek, a že výslovně uvedla jako příklady pouze výhrady související s koncepcí nepřímých otázek obsažených v průzkumu, neznamená, že neprovedla analýzu přímých otázek obsažených v tomto průzkumu. Na jedné straně totiž výraz „zahrnoval“ nevylučuje, že vedle nepřímých otázek byly součástí předmětného průzkumu i jiné otázky, neboť Komise výslovně požádala znalce pověřeného žalobkyní k provedení tohoto průzkumu o dotazníky týkající se tohoto průzkumu obsahující přímé a nepřímé otázky. Na druhé straně znění bodu 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje výhrady ohledně určitých technických aspektů formy průzkumu jako takové, a proto nelze dovodit, že se tyto výhrady týkají pouze té části průzkumu, která se týká nepřímých otázek.
- 91 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že Komise chybně posoudila výsledky získané na základě ústřední přímé otázky položené v rámci předmětného průzkumu, v níž byly dotázané podniky požádány, aby uvedly, zda by své listovní zásilky zasílaly elektronicky, kdyby se poštovné za listovní zásilku zvýšilo ze 62 centů na 65,1 centu.

- 92 Jak již bylo konstatováno (viz bod 79 výše), podniky si měly v odpovědi na tuto otázku vybrat jednu ze sedmi různých odpovědí, a sice žádná změna, naprostá změna nebo změna u 10, 20, 30, 50 nebo 75 % všech listovních zásilek. V bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v této souvislosti pouze uvedla, že ačkoli by výsledky předmětného průzkumu naznačovaly, že papírová a elektronická pošta patří na stejný relevantní trh, některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují. V žalobní odpovědi Komise upřesnila, že skutečnost, že dotázané podniky měly pro případ, že mají v úmyslu přejít z doručování poštou na elektronické doručování, uvést minimální podíl ve výši 10 % objemu jejich pošty, může vést k nadhodnocení rozsahu zájmu o přechod v případě nárůstu cen. Komise k tomu v žalobní odpovědi dodala, že celý průzkum vykazuje značné zkreslení, pokud jde o velikost dotázaných podniků ve srovnání s rozložením velikosti podniků v rakouském hospodářství.
- 93 V odpověď na výhradu Komise ohledně skutečnosti, že volba minimálního podílu ve výši 10 % objemu pošty mohla vést k nadhodnocení, žalobkyně uvádí, že volba procentního podílu v průzkumu souvisela s objemem zásilek, který byl spjat s tržními podmínkami. Zákazníci, kteří se zvolí elektronické zasílání dopisů, nezasílají podle žalobkyně elektronicky pouze jeden dopis, ale určitý konkrétní podíl jejich objemu zásilek. Z výsledků studie ACM mimoto vyplývá, že [důvěrné] % dotázaných podniků zasílá měsíčně 100 až 1 000 listovních zásilek, včetně faktur. Pět procent tohoto objemu zásilek tedy odpovídá pouze celkově 5 až 50 listovním zásilkám měsíčně. Objem zásilek ve výši 10 % tudíž odpovídá nejméně 10 až 100 listovním zásilkám měsíčně a lépe odráží tržní podmínky. Navíc na základě výsledků jiných analýz testu-HM provedených ve Spojeném království a v Německu vyšlo údajně najevo, že v případě nárůstu cen by mohl být zaznamenán masový přechod. Volba limitu ve výši 10 % byla tedy podle žalobkyně již opatrným odhadem. Žalobkyně uvádí, že kdyby nabídla volbu minimálního limitu 5 % pro přechod, byl by sklon k přechodu na elektronické doručování ještě větší. Konečně analýza výsledků průzkumu nebyla provedena v souvztažnosti s objemem zásilek, ale s počtem dotázaných podniků. V souvztažnosti s objemem zásilek by pokles v případě hypotetického nárůstu o 5 % byl ještě větší.
- 94 Tato argumentace však nedokládá, že posouzení Komise obsažené v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují, je chybné.
- 95 Jak tvrdí Komise, odkaz na počet listovních zásilek zasílaných dotázanými podniky totiž nepodpírá tvrzení žalobkyně, že minimální podíl 10 % lépe odrážel realitu na trhu, a to tím spíše že z bodu 3.4.1 studie ACM vyplývá, že [důvěrné] % dotázaných podniků zasílalo 1 000 nebo více listovních zásilek měsíčně, a sice [důvěrné] % 1 000 až 2 499 listovních zásilek, [důvěrné] % 2 500 až 4 999 listovních zásilek, [důvěrné] % 5 000 až 9 999 listovních zásilek a [důvěrné] % více než 10 000 listovních zásilek. Pokud jde o výsledky studií provedených ve Spojeném království a v Německu, tyto studie – jak tvrdí Komise – vedle toho, že se netýkají rakouského trhu, a tudíž nejsou pro vymezení relevantního trhu podstatné – přestože žalobkyně tvrdí opak – z bodu 3.4.1 studie ACM vyplývá, že se tyto studie týkaly otázky, zda dotčené podniky byly v případě nárůstu cen plně nebo převážně nakloněny přechodu na elektronické zásilky, a tudíž se netýkaly otázky rozsahu takovéto změny. Pokud jde dále o studii provedenou v Německu, tj. studii WIK 2009, z této studie vyplývá, že výsledek průzkumu provedeného v rámci této studie byl vyložen v tom smyslu, že v případě nárůstu cen listovních zásilek podniky spíše změní poskytovatele služeb, než aby využívaly elektronické zásilky.
- 96 K tvrzení žalobkyně, že kdyby umožnila volbu minimálního limitu 5 % pro přeměnu, byl by sklon k přechodu na elektronické doručování ještě větší, je třeba konstatovat, že tato argumentace nebyla ničím podepřena, a proto musí být jako nepodložená odmítnuta. Dále je třeba podotknout, že i kdyby předmětná argumentace byla přípuštěna, úroveň, které by tento sklon mohl dosáhnout, ze spisu nijak nevyplývá. Totéž platí pro argument žalobkyně, že pokles poštovního doručování by byl ještě větší, kdyby byla analýza výsledků průzkumu provedena v souvztažnosti s objemem zásilek.

- 97 Na druhé straně žalobkyně v odpověď na výhradu Komise ohledně skutečnosti, že celý průzkum vykazoval značné zkreslení, pokud jde o velikost dotázaných podniků ve srovnání s rozložením podle velikosti podniků v rakouském hospodářství, uvedla, že dotázané podniky byly odrazem skutečných podmínek na trhu a objemů zásilek na trhu doručování listovních zásilek. Žalobkyně zdůrazňuje, že ze studie ACM vyplývá, že poštu zasílají především velké podniky, přičemž malé podniky vykazují menší objem zásilek. Kdyby se podle žalobkyně při průzkumu přihlédlo k rozložení podle velikosti podniků v rámci hospodářství, vedlo by to k většímu zkreslení tržní reality. Žalobkyně má ve svém seznamu zákazníků z řady podniků 5 641 zákazníků, z nichž 160 zasílá ročně listovní zásilky odpovídající [důvěrné] % jejich celkového objemu zásilek. S ohledem na skutečné podmínky na trhu je podle ní správné dotázat se podniků, které vykazují vhodný objem zásilek, a nikoli těch, které na daném trhu nehrají žádnou roli. Průzkumu se zúčastnilo celkově 57 ze 160 klíčových zákazníků žalobkyně z řad podniků, což odpovídá objemu odhadovanému na [důvěrné] % objemu zásilek všech jejích zákazníků z řad podniků. Žalobkyně navíc do průzkumu zahrнула malé podniky, jež měsíčně zasílají méně než 100 zásilek a dosahují pouze [důvěrné] % objemu zásilek, ve výši 8,4 %, neboť její databáze nezahrnuje poštovní odesílatele, již sami podávají zásilky na pobočkách pošty. Předmětný průzkum podává tedy ucelený obraz o podmínkách na trhu. Žalobkyně mimoto tvrdí, že se může stát, že velké podniky budou spíše nakloněny přechodu k elektronickým zásilkám. Nicméně má za to, že i kdyby jen malý počet jejích velkých zákazníků z řad podniků přešel na elektronické zásilky, mohlo by to vést k výdajům na síťovou infrastrukturu, jež by byly potenciálně přeneseny na zbytek odesílatelů, což by mohlo tyto odesílatele vést k tomu, že i oni přejdou na elektronické zásilky.
- 98 Tato argumentace nedokládá, že posouzení Komise obsažené v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují, je chybné.
- 99 Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni podíl ve výši přibližně [důvěrné] %, což je nesporné, je nutno konstatovat, že téměř všechny rakouské podniky byly zákazníky žalobkyně. Jak tvrdí Komise, jelikož sama žalobkyně přiznává, že je pravděpodobné, že podniky určité velikosti jsou spíše nakloněny elektronické náhradě, skutečnost, že se průzkum zaměřuje na velké podniky, vyvolává riziko, že tento průzkum náležitě neodráží přání zákazníků z řad malých a středních podniků. Tvzení žalobkyně, že i kdyby jen malý počet jejích velkých zákazníků z řad podniků přešel na elektronické zásilky, mohlo by to vést k výdajům na síťovou infrastrukturu, jež by byly potenciálně přeneseny na zbytek odesílatelů, musí být jako nepodložené odmítnuto. Žalobkyně totiž sama uvádí, že její ceny jsou striktně regulovány, a tudíž ke zvýšení cen může dojít pouze se souhlasem regulačního orgánu.
- 100 Kromě toho, jak tvrdí Komise, i za předpokladu, že by objem listovních zásilek odesílaných dotázanými podniky byl správným kritériem, není patrné, že by v průzkumu provedeném u dotázaných podniků byly zohledněny vztahy velikosti. Z rakouských statistik předložených Komisí totiž vyplývá, že v roce 2011 bylo v Rakousku přibližně 311 000 podniků. Jak již bylo konstatováno (viz bod 99 výše), téměř všechny tyto podniky byly zákazníky žalobkyně. Vzhledem k výše uvedenému nemůže žalobkyně tvrdit, aniž by v tomto směru poskytla vysvětlení, že zohlednění 5 641 podniků uvedených v jejím seznamu zaručovalo reprezentativní výběr dotázaných podniků z hlediska objemu odesílaných zásilek. Výběr pouze těch podniků, které byly uvedeny na seznamu zákazníků žalobkyně z řad podniků, může naopak přisoudit větší váhu podnikům s velkým objemem odesílaných zásilek, neboť se lze domnívat, že podniky s malým objemem odesílaných zásilek mají menší zájem na tom, aby byly zapsány na uvedený seznam. Navíc z bodu 3.4.1 studie ACM vyplývá, že [důvěrné] % dotázaných podniků mělo objem zásilek vyšší než 10 000 zásilek měsíčně, kdežto žalobkyně v replice uvedla, že tohoto objemu dosahovalo pouze [důvěrné] % z uvedených 5 641 zákazníků. Velké podniky ze 451 podniků dotázaných v rámci průzkumu byly mimoto silně zvýhodněny rovněž tím, že podle tvrzení žalobkyně se průzkumu zúčastnilo 57 ze 160 velkých podniků uvedených na seznamu zákazníků žalobkyně, a tudíž ze zbývajících 5 481 podniků se tohoto průzkumu zúčastnilo pouze 394 podniků. Jak tvrdí Komise, žalobkyně neprokázala ani to, že malé podniky, jež měsíčně odesílají méně než 100 listovních zásilek,

byly v průzkumu nadměrně zastoupeny, přestože tvrdila opak. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že [důvěrné] % z 5 461 zákazníků v jejím seznamu představovaly malé podniky, v předmětném průzkumu tento segment představoval pouze [důvěrné] % dotázaných podniků.

- 101 Pokud jde o to, že žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že se výsledky analýzy testu-HM shodovaly s výsledky jiné studie týkající se Rakouska provedené v roce 2012, musí být tato argumentace jako nepodložená odmítnuta, neboť žalobkyně toto tvrzení nepodepřela předložením uvedené studie.
- 102 Žalobkyně zapáté tvrdí, že z provedeného průzkumu vyplývá, že [důvěrné] % jejích zákazníků plánovalo do budoucna nahradit poštovní doručování listovních zásilek elektronickým doručováním, a to i kdyby ceny zůstaly stejné. Tuto argumentaci je třeba odmítnout. Je totiž třeba podotknout, že takovýto výsledek, který je ostatně velmi obecný, byl stižen stejnými technickými vadami, jako byly vady ve výsledcích získaných na základě odpovědi na ústřední přímou otázkou související s analýzou testu-HM.
- 103 Žalobkyně zašesté tvrdí, že nepřímé otázky byly položeny za využití uznávané metody průzkumu za účelem hlubší analýzy situace. V souladu se sdělením o definici trhu byly všechny výrobky, jež spotřebitelé vnímají jako zastupitelné, zahrnuty do průzkumu mínění zákazníků, a tudíž nedošlo ke zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků.
- 104 Jak již bylo konstatováno (viz bod 79 výše), ze spisu vyplývá, že průzkum zahrnující analýzu testu-HM obsahoval též nepřímé otázky. Podniky měly prostřednictvím těchto otázek, které se netýkaly přímo jejich odezvy na nárůst cen, uvést, kterou ze dvou různých služeb vymezených konkrétním souborem vlastností by si zvolily. Komise v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu uvedla, že ačkoli by výsledky předmětného průzkumu naznačovaly, že papírová a elektronická pošta patří na stejný relevantní trh, některé technické aspekty formy průzkumu platnost výsledků zpochybňují. Podle Komise byl soubor vlastností k vymezení produktů zvolen způsobem, který vedl k určitému zkreslení ve prospěch elektronických komunikačních prostředků. Komise v žalobní odpovědi dodala, že nepřímé otázky položené zákazníkům byly uspořádány v podobě „balíčků“, jež vedle volby mezi elektronickým doručováním a doručováním poštou zahrnovaly i subjektivní aspekty vyžadující posouzení, které se týkaly např. ochrany životního prostředí, zákonných požadavků nebo bezpečnosti. Tento způsob dotazování v sobě zahrnoval riziko, že dotázané podniky budou ve skutečnosti přinuceny vyjádřit určitou preferenci. Navíc je zjevné, že celá řada těchto prvků posouzení byla formulována tak, aby upřednostňovaly elektronické doručování.
- 105 Žalobkyně tyto výhrady popírá a tvrdí, že četné studie zmíněné v bodě 2.3.2 studie ACM dokládají, že odesílatelé berou při rozhodování v úvahu vedle ceny i další preference. Na základě výsledků těchto studií představují důvody související se životním prostředím, bezpečností a zákonnými požadavky empiricky prokázané preference. Zahrnutí těchto preferencí do průzkumu je v souladu s běžnou vědecky uznávanou metodou. Podle žalobkyně byly různé preference odesílatelů zohledněny v průzkumu vyváženým způsobem.
- 106 Tato argumentace nedokládá, že posouzení Komise ohledně technických aspektů formy průzkumu je chybné. Nic nenasvědčuje tomu, že Komise pochybila tím, že měla za to, že uspořádání nepřímých otázek v podobě „balíčků“, jež vedle volby mezi elektronickým doručováním a doručováním poštou zahrnovaly subjektivní aspekty vyžadující určité posouzení, mohlo zkreslit výsledky průzkumu. Jak tvrdí Komise, zohlednění těchto subjektivních aspektů totiž mohlo dotázaným podnikům bránit ve vyjádření jejich skutečné preference pro elektronické doručování nebo doručování poštou. Je sice pravda, že v jiných studiích uvedených v bodě 2.3.2 studie ACM byly mezi aspekty ve prospěch elektronické distribuce uvedeny i jiné preference podniků, nic to však nemění na tom, že ze studie ACM nevyplývá, že tyto různé preference již byly stejným způsobem užity v příslušné ekonomické literatuře používající metodu preferenční analýzy, jak Komise konstatovala v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně navíc tím, že se omezila na tvrzení, že tyto různé preference byly vyváženým způsobem zohledněny ve studii ACM, nijak neprokázala, že tomu tak skutečně bylo.

107 První výtku je tudíž třeba odmítnout.

– Ke druhé výtce, vycházející z chybného výkladu údajů ohledně vývoje množství a cen vyplývajících ze šokové analýzy

108 Žalobkyně tvrdí, že Komise v bodě 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně konstatovala, že údaje ohledně vývoje množství a cen vyplývající ze šokové analýzy, jež poskytla žalobkyně, neumožňují potvrdit závěr, že elektronické doručování a doručování poštou jsou skutečnými náhradami. Šoková analýza představuje analýzu poklesu poptávky v důsledku „šoku“ spočívajícího ve zvýšení cen žalobkyní, k němuž došlo v květnu roku 2011 v souladu s povolením regulačního orgánu. Podle žalobkyně zůstává pružnost poptávky ve výši [důvěrné] % v případě nárůstu cen o 5 %, jež vyplývá z analýzy testu-HM, řádově stejná jako pružnost vyvolaná nárůstem cen v květnu 2011, jež odpovídala [důvěrné] % nebo [důvěrné] % v závislosti na zvolené službě.

109 Komise uvedla v bodě 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí následující:

„Žadatelka předložila rovněž grafy ukazující vývoj množství a cen, které naznačují mnohem menší citlivost množství na ceny, než jak vyplývá z průzkumu. K objasnění tohoto zjevného rozporu byla žadatelka požádána, aby poskytla skutečné údaje použité k vyhotovení grafů a vyčíslení citlivosti poptávky. Citlivost poptávky, kterou žadatelka vypočítala s použitím těchto skutečných údajů, byla v rozmezí od [důvěrné] % do [důvěrné] % v závislosti na použité metodě. Žadatelka však k dosažení uvedených výsledků nepoužila standardní ekonometrickou analýzu. Předběžné výsledky samostatné analýzy, kterou naše útvary provedly s použitím stejného souboru údajů a standardních ekonometrických metod pro odhad poptávky uvedených v ekonomické literatuře, ukazují, že by citlivost množství na změny ceny mohla činit pouze 3,1 %.“

110 V poznámce pod čarou vložené do čtvrté věty bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí:

„V analýze poptávky se cena obvykle považuje za endogenní proměnnou. Uvedenou endogenitu je třeba ověřit, aby se související citlivost množství na ceny považovala za nepodjatý odhad elasticity. Žadatelka tuto kontrolu endogenity neprovedla a neodůvodnila řádně exogenitu cen, přičemž bezdůvodně předpokládala, že ceny jsou exogenní.“

111 Žalobkyně konkrétně tvrdí, že Komise užívá též šokové analýzy jakožto důkazu o vymezení trhů. Podle žalobkyně neexistuje v souvislosti s výsledky průzkumu provedeného v rámci studie ACM žádný zjevný rozpor. V rámci šokové analýzy rozlišovala žalobkyně z praktických a technických důvodů souvisejících s daní z obratu mezi standardními listovními zásilkami podávanými na velké pobočce, na něž se vztahuje závazek všeobecné služby, a listovními zásilkami podávanými přímo v třídně, na které se závazek všeobecné služby nevztahuje, ale podléhají DPH. Za květen 2011 vypočítala žalobkyně pružnost poptávky ve výši [důvěrné] % při nárůstu cen o 1 % ve vztahu k standardním listovním zásilkám nespádajícím pod závazek všeobecné služby a ve výši [důvěrné] % ve vztahu k listovním zásilkám spadajícím pod závazek všeobecné služby. Nárůst cen stanovený na 5 % v rámci analýzy testu-HM by vedl k poklesu poptávky v případě standardních listovních zásilek o [důvěrné] % a [důvěrné] %. Výsledek analýzy testu-HM, který prokázal pružnost poptávky ve výši [důvěrné] %, je tedy přesvědčivý. Podle žalobkyně byla šoková analýza potvrzena dvěma kontrolami věrohodnosti, a sice prostou ekonometrickou analýzou a doplňkovou ekonometrickou analýzou. Žalobkyně konečně tvrdí, že ekonometrické analýzy, které Komise provedla na základě údajů poskytnutých žalobkyní, nejsou vhodné ani dostačující k vyvrácení spolehlivosti a srozumitelnosti jejích analýz. Zatímco výsledek první analýzy provedené Komisí je řádově stejný jako pružnosti poptávek naměřené žalobkyní, tj. [důvěrné] %, druhá analýza je podle žalobkyně chybná, jelikož použila nespojitě proměnné a rozdílné údaje periodicity.

112 Tato argumentace nedokládá, že posouzení Komise je zjevně nesprávné.

- 113 Zprv je totiž třeba k argumentaci, podle které Komise užívá též šokové analýzy jako důkaz o vymezení trhů, konstatovat, že Komise nezpochybnila užitečnost takovéto analýzy pro vymezení relevantního trhu. Komise uvedla, že uplatnila metodu týkající se vymezení trhu, tak jak je stanovena ve sdělení o definici trhu (viz bod 33 výše). Podle bodu 38 tohoto sdělení je jedním z prvků, které Komise považuje za důležité pro posouzení nahraditelnosti dvou výrobků na úrovni poptávky, důkaz nahrazení v nedávné minulosti. Podle tohoto bodu je v některých případech možné analyzovat důkazy vztahující se na nedávné události nebo šoky na trhu, které jsou skutečnými příklady nahrazení mezi dvěma výrobky. Ve zmíněném bodě se uvádí, že je-li taková informace k dispozici, bude obvykle zásadní pro definici trhu. Rovněž v bodě 38 sdělení o definici trhu se uvádí, že došlo-li v nedávné minulosti ke změnám relativních cen (vše ostatní zůstává nezměněno), reakce ve smyslu požadovaného množství budou určující při stanovení nahraditelnosti.
- 114 Pokud jde zadrhé o argument, že Komise chybně konstatovala, že mezi výsledky průzkumu a výsledky šokové analýzy provedenými žalobkyní existuje zjevný rozpor, jelikož grafy ukazující vývoj množství a cen, jež byly použity v rámci šokové analýzy, naznačují mnohem menší citlivost množství na ceny, než jak vyplývá z předmětného průzkumu, i tento argument musí být odmítnut.
- 115 Jak tvrdí Komise, z grafů, jež jí poskytla žalobkyně, totiž vyplývá, že poptávka začala klesat v dubnu 2011, tedy před zvýšením cen žalobkyní v květnu 2011. Je sice pravda, že poptávka dále klesala v květnu 2011, nic to však nemění na tom, že nelze vyloučit, že výjimečné důvody vedoucí k poklesu od dubna, kterými byly podle žalobkyně rozdíly mezi některými jejími velkými zákazníky, rovněž v určité míře přispěly k poklesu v květnu 2011, takže Komise mohla právem konstatovat, že citlivost množství na ceny byla mnohem menší, než jak vyplývá z předmětného průzkumu.
- 116 Naproti tomu argumentaci Komise, že žalobkyně měla zohlednit pouze květen 2011, a nikoli období od dubna do června 2011, neboť analyzovaný nárůst cen nabyl účinnosti dne 1. května 2011, nelze přijmout. I když z reklamních materiálů žalobkyně z února 2011, který předložila Komise, vyplývá, že s nárůstem cen, k němuž došlo dne 1. května 2011, byla veřejnost již dlouho předem seznámena, je třeba podotknout, že tato skutečnost nemůže zpochybnit tvrzení žalobkyně, že její zákazníci reagují na zvýšení cen s časovým odstupem.
- 117 Žalobkyně zatřetí tvrdí, že k podepření výsledků šokové analýzy provedla dvě kontroly věrohodnosti, a sice prostou ekonometrickou analýzu a doplňkovou ekonometrickou analýzu. Prostá ekonometrická analýza údajů ve formě regresní analýzy podpírala podle žalobkyně pružnosti poptávky vypočtené podle standardního vzorce. V této analýze byly sezónní vlivy, jež lze zaznamenat v poštovním odvětví, kontrolovány za použití formální proměnné. Z této analýzy vyplývala pružnost ve výši [důvěrné] % při nárůstu ceny o 5 %. Výsledkem doplňkové ekonometrické analýzy byla pružnost ve výši [důvěrné] % při nárůstu ceny o 5 %. Na doplnění předložila žalobkyně Komisi posouzení standardní doktríny týkající se pružnosti poptávky v poštovním odvětví, které též potvrzuje pružnosti naměřené žalobkyní při nárůstu ceny o 1 %. Podle žalobkyně vyjádřila Komise výhrady pouze vůči doplňkové ekonometrické analýze, a to z důvodu, že tato analýza nepředstavuje standardní ekonometrickou analýzu. V této analýze žalobkyně provedla podle Komise regresní analýzu, při níž použila objem listovních zásilek jako vysvětlovanou závislou proměnnou a cenu listovních zásilek jako vysvětlující nezávislou proměnnou. V takovémto případě existuje endogenita, neboť vysvětlující proměnná má vliv na vysvětlovanou proměnnou. Nicméně na rozdíl od toho, co patrně tvrdí Komise, je ve vědeckých studiích týkajících se poštovního odvětví známý problém endogenity uznaný. Předpokladem je, že ceny listovních zásilek jsou exogenní, což je potvrzeno analýzami předloženými žalobkyní. Doplňková ekonometrická analýza je podle žalobkyně potvrzena tím, že vede ke stejným výsledkům jako ostatní analýzy žalobkyně, včetně prosté ekonometrické analýzy, jež podle žalobkyně nebyla stížena problémem endogenity, neboť nezahrnovala cenu jako vysvětlující proměnnou. Na rozdíl od tvrzení Komise tedy použití standardní ekonometrické analýzy není vyžadováno.

- 118 Zaprvé k argumentu, že Komise vyjádřila výhrady pouze vůči doplňkové ekonometrické analýze, a to z důvodu, že tato analýza nepředstavuje standardní ekonometrickou analýzu, a nikoli vůči prosté ekonometrické analýze, je třeba konstatovat, že z bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že se výhrada vyjádřená Komisí ohledně absence standardní ekonometrické analýzy týkala pouze doplňkové ekonometrické analýzy provedené žalobkyní. Komise totiž tím, že v uvedeném bodě odůvodnění konstatovala, že navzdory tomu, že citlivost poptávky, kterou žalobkyně vypočítala s použitím skutečných údajů, byla v rozmezí od [důvěrné] % do [důvěrné] % v závislosti na použité metodě, žalobkyně však k dosažení uvedených výsledků nepoužila standardní ekonometrickou analýzu, nijak nerozlišovala mezi prostou ekonometrickou analýzou a doplňkovou ekonometrickou analýzou provedenými žalobkyní. Z poznámky pod čarou vložené do čtvrté věty bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 110 výše) spíše vyplývá, že Komise odmítla obě ekonometrické analýzy žalobkyně z důvodu, že žalobkyně nezohlednila otázku endogenity cen a dostatečně neprokázala, že ceny byly exogenní.
- 119 Zadruhé k argumentu žalobkyně, že prostá ekonometrická analýza není stížena problémem endogenity cen, jelikož tato analýza nezahrnuje cenu jako vysvětlující proměnnou, a je tudíž každopádně platnou analýzou, je třeba konstatovat, že žalobkyně se prostřednictvím této analýzy snažila prokázat citlivost poptávky na ceny nebo reakci z hlediska množství na šok v důsledku nárůstu cen z 1. května 2011, jak tvrdí Komise. Z této analýzy totiž vyplývá, že podle žalobkyně umožňuje modelování poptávky po poštovních zásilkách prostřednictvím ekonometrie vyčíslit pokles poptávky v důsledku nárůstu cen izolováním tohoto účinku od ostatních faktorů. Tato analýza obsahovala též výsledek ohledně poklesu objemu v důsledku nárůstu cen. Jak žalobkyně uvedla na jednání, údaje zohledněné v rámci prosté ekonometrické analýzy se vztahují konkrétně k období dotčenému zvýšením cen, k němuž došlo dne 1. května 2011. Prostá ekonometrická analýza žalobkyně musela tudíž obsahovat faktor „cena“.
- 120 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že ve vědeckých studiích týkajících se poštovního odvětví je známý problém endogenity cen uznán a předpokladem je, že ceny listovních zásilek jsou exogenní, omezuje se žalobkyně na odkaz na studii, jež měla podepřít její tvrzení, aniž tuto studii předložila. V této souvislosti je třeba podotknout, že Komise předložila předmětnou studii, která je věnována pružnosti cen na poštovním trhu ve Spojených státech. Jak tvrdí žalobkyně, výsledky této studie nemohou být vzhledem ke zcela odlišnému právnímu kontextu užitečné pro rakouský trh. Z této studie mimoto vyplývá, že i pro americký poštovní trh je předpoklad exogenity cen považován za nesprávný.
- 121 Stejně tak pokud jde o tvrzení žalobkyně, že předložila Komisi posouzení standardní doktríny týkající se pružnosti poptávky v poštovním odvětví, které též potvrzuje jí naměřené pružnosti při nárůstu ceny o 1 %, žalobkyně se omezila na odkaz na seznam vědeckých studií, aniž tyto studie předložila, a tudíž nijak neprokázala, že Komise nesprávně odmítla její ekonometrické analýzy. Navíc je třeba konstatovat, že se žádná z těchto vědeckých studií netýká rakouského trhu.
- 122 Žalobkyně též poukazuje na to, že výsledky jejích regresních analýz mohou být posuzovány na základě dvou kritérií kvality. Prvním kritériem je test t . Je-li výsledek testu t , tj. prahová hodnota p (pravděpodobnost), nižší než 0,05 nebo 5 %, je podle žalobkyně proměnná považována ze statistického hlediska za podstatnou. V projednávané věci jsou všechny hodnoty p v obou analýzách žalobkyně nižší než 0,05. Druhým kritériem kvality je koeficient determinace R^2 . Tento koeficient vyjadřuje procentní podíl fluktuace vysvětlované proměnné, jež lze objasnit regresní rovnicí, a tudíž vysvětlujícími proměnnými. Čím více se R^2 blíží hodnotě 1, tím je vysvětlující síla zkoumaného faktoru vlivu vyšší. Čím je vysvětlující síla faktoru vlivu vyšší, tím lepší je regrese. Podle žalobkyně jsou limity vyšší než 0,2 přijatelné, limity vyšší než 0,4 představují dobrý odhad a limity vyšší než 0,5 vyjadřují velmi dobré posouzení regrese. Žalobkyně uvádí, že v projednávané věci bylo v obou jejích analýzách dosaženo vynikajících limitů, a sice v případě prosté ekonometrické analýzy limitu 0,92 a v případě doplňkové ekonometrické analýzy limitu 0,88.

- 123 V této souvislosti je třeba konstatovat, že v odpověď na otázku položenou Tribunálem na jednání žalobkyně uvedla, že hodnoty p a limity R^2 nejsou způsobilé vyřešit problém endogenity. Ani test t ani koeficient R^2 nepodávají údaje o příčinné souvislosti mezi jednotlivými faktory použitými v regresních analýzách a množstevním poklesem, jenž je právě klíčovou otázkou analýzy pružnosti poptávky.
- 124 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že výsledky obou ekonometrických analýz provedených Komisí na základě údajů, jež Komisi poskytla, jsou chybné. Komise podle žalobkyně neuvedla důvody, proč použila zvolené proměnné. Tyto regresní analýzy se navíc podle žalobkyně týkají pouze období do roku 2012 a Komise použila odlišná období pozorování a periodicity, což neodpovídá žádné standardní ekonometrické analýze. Pokud jde o první regresní analýzu Komise, žalobkyně tvrdí, že cena listovních zásilek vysvětluje objem listovních zásilek, stejně jako v její doplňkové ekonometrické analýze. První regresní analýza ukazuje též to, že objem listovních zásilek poklesl o 10,15 %, což je výsledek srovnatelný s výsledky předloženými žalobkyní. Pokud jde o druhou regresní analýzu Komise, posledně zmíněná provedla podle žalobkyně odhad v instrumentálních proměnných. Nahradila jak proměnnou „poštovné a doručné“, tak proměnnou „pevné širokopásmové linky/účastnické linky a rozšíření“ dvěma proměnnými „změna hrubého domácího produktu (HDP)“ a „cena elektřiny pro průmyslové odběratele“. K tomu, aby proměnná „poštovné a doručné“ mohla být instrumentální, musí mít podle žalobkyně statistickou vazbu k proměnné „cena elektřiny pro průmyslové odběratele“, čemuž ovšem není. Tato neexistence dlouhodobého vztahu byla potvrzena na základě standardních testů kointegrace.
- 125 Tato argumentace nedokládá, že zjištění Komise obsažené v bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož neexistují žádné spolehlivé a přesvědčivé důkazy, že elektronická pošta a doručování poštou představují skutečné náhrady, je chybné. Je totiž třeba připomenout, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotýčný členský stát, neboť Komise má pouze omezené pravomoci (viz bod 41 výše). Z toho plyne, že Komise nebyla v projednávané věci povinna provést vlastní analýzy.
- 126 Každopádně je třeba podotknout, že z poslední věty bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně vyplývá (viz bod 109 výše), že analýza provedená útvary Komise podala pouze předběžné výsledky. Komise v dopise ze dne 4. dubna 2014 adresovaném žalobkyni v tomto směru uvedla, že její analýza nemá být považována za konečnou analýzu poštovního trhu v Rakousku a že přesnější metody nebo vhodnější údaje by mohly vést k odlišným výsledkům. Z toho vyplývá, že zjištění ohledně analýzy provedené útvary Komise, jež je obsaženo v poslední větě bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí, představuje doplňující důvody k důvodům uvedeným ve zbývající části tohoto bodu odůvodnění. Proto i za předpokladu, že by tato analýza byla chybná, neznamenalo by to, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- 127 K tvrzení uplatněnému žalobkyní na jednání, že Komise porušila její právo být vyslechnuta, jelikož neposkytla žalobkyni před přijetím napadeného rozhodnutí přístup k jejím ekonometrickým údajům a výpočtům, je třeba podotknout, že tato argumentace je nepřípustná, neboť podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, který odpovídá článku 84 odst. 1 jednacího řádu, nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Takováto argumentace je každopádně též nepodložená, neboť z dopisu znalce pověřeného žalobkyní ze dne 1. dubna 2014, jenž byl zaslán Komisi, vyplývá, že Komise sice nezpřístupnila veškeré své údaje, avšak uvedenému znalci umožnila prodiskutovat její ekonometrickou analýzu.
- 128 Druhá výtku, a tudíž i třetí část musí být proto zamítnuty.

Ke čtvrté části, vycházející z nedostatku odůvodnění ohledně možnosti přenést vyšší náklady na zákazníky

- 129 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění ohledně zjištění uvedeného v bodě 24 jeho odůvodnění, podle kterého bude žalobkyně schopna přenést vyšší náklady na své zákazníky. Podle žalobkyně jsou její ceny striktně regulovány a předložila vyčerpávající dokumenty, jež dokládají, že v případě nárůstu cen přejdou její zákazníci na jinou alternativu doručování. S ohledem na dynamiku trhu není závěr Komise, že žalobkyně má dominantní postavení, ničím podložený a není ani dostatečně odůvodněný. Kromě toho podle průzkumu spokojenosti z roku 2013 [důvěrné] % jejích dotázaných velkých zákazníků uvedlo náhradu elektronickými prostředky jakožto důvod poklesu jejich objemu zásilek doručovaných žalobkyní. Komise podle žalobkyně nepředložila žádný důkaz, jenž by dokládal, že na rozdíl od výsledků předložených žalobkyní celkové snížení velikosti trhu listovních zásilek nijak nesouviselo s nárůstem náhrady elektronickými prostředky. Žalobkyně je názoru, že i když Komise plánuje posílení bezpapírové komunikace a zásilek namísto poštovních zásilek, popírá jakoukoli souvislost mezi propadem poštovních listovních zásilek a nárůstem elektronických zásilek.
- 130 Je třeba podotknout, že Komise v bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla následující:
- „Rakouská pošta bude schopna přenést vyšší náklady na zákazníky, kteří vzhledem k upřednostňování poštovních doručovacích služeb nebudou mít jinou možnost než přijmout vyšší cenu. Z téhož důvodu jednoznačně dominantní postavení rakouské pošty nezaručuje, že na zákazníky bude přeneseno případné snížení nákladů.“
- 131 V poznámce pod čarou vložené do první věty bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že v květnu 2011 byla po schválení žádosti žalobkyně příslušnými vnitrostátními orgány zavedena vyšší sazba.
- 132 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce (viz rozsudek ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, EU:C:2001:178, bod 35 a citovaná judikatura). Z argumentace žalobkyně vyplývá, že tato v rámci projednávané části poukazuje v zásadě na porušení podstatné formální náležitosti a dále na neopodstatněnost odůvodnění.
- 133 Pokud jde zaprvé o údajné porušení povinnosti uvést odůvodnění, je třeba podotknout, že zjištění Komise uvedená v bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí splňují požadavky na odůvodnění, které jsou uvedeny výše v bodech 20 a 46. Pokud jde zaprvé o zjištění, že žalobkyně bude schopna přenést vyšší náklady na zákazníky, kteří vzhledem k upřednostňování poštovních doručovacích služeb nebudou mít jinou možnost než přijmout vyšší cenu, z poznámky pod čarou vložené do první věty bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež odkazuje na zavedení vyšší sazby v květnu 2011 na žádost žalobkyně, totiž vyplývá, že Komise měla za to, že takovéto přenesení bude možné i při zohlednění skutečnosti, že zvýšení cen muselo být schváleno příslušnými vnitrostátními orgány. Pokud jde zadruhé o odůvodnění zjištění, že žalobkyně má na rakouském trhu monopolní postavení, je třeba konstatovat, že Komise v bodě 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, s odkazem na dopis žalobkyně ze dne 2. prosince 2013, podle kterého žalobkyně odhadovala svůj podíl na trhu vnitrostátních obchodních poštovních zásilek na [důvěrné] %, že žalobkyně drží velkou většinu trhu s papírovou poštou.
- 134 Zadruhé nelze přijmout ani argumentaci žalobkyně, jež zpochybňuje podloženost zjištění uvedených v bodě 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde v první řadě o argument, že žalobkyně předložila vyčerpávající dokumenty, jež dokládají, že v případě nárůstu cen přejdou její zákazníci na jinou alternativu doručování, je nutno konstatovat, že žalobkyně neuvádí k podložení svého tvrzení žádný konkrétní důkaz a že její argumentace ohledně analýzy testu-HM a předložení grafů ukazujících

vývoj množství a cen již byla odmítnuta v rámci posouzení třetí části projednávaného žalobního důvodu. Pokud jde v druhé řadě o argument, že s ohledem na dynamiku trhu byl závěr Komise, že žalobkyně měla dominantní postavení, chybný, z posouzení druhé části projednávaného žalobního důvodu vyplývá, že Komise nepochybila, když v bodech 18 a 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala existenci překážek zastupitelnosti elektronické fakturace a poštovní fakturace, jakož i situaci na daném trhu. Pokud jde ve třetí řadě o tvrzení, že podle průzkumu spokojenosti z roku 2013 [důvěrně] % dotázaných velkých zákazníků žalobkyně uvedlo náhradu elektronickými prostředky jako důvod poklesu jejich objemu listovních zásilek doručovaných žalobkyní, je třeba podotknout, že žalobkyně tím, že se omezila na uvedení výsledku tohoto průzkumu spokojenosti, nijak neprokázala, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že dospěla k závěru, že elektronické doručování a doručování poštou nepředstavují skutečné náhrady. Pokud jde ve čtvrté řadě o tvrzení žalobkyně, že Komise nepředložila žádný důkaz, již bylo připomenuto výše, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotýčný členský stát, neboť Komise má pouze omezené pravomoci (viz bod 41 výše). V páté řadě Komise nijak nepopírala existenci souvislosti mezi propadem poštovních listovních zásilek a nárůstem elektronických zásilek, přestože žalobkyně tvrdí opak. Komise v bodě 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedla, že ačkoli hlavním dopadem vyššího využívání elektronických komunikačních prostředků je snížení celkové velikosti trhu s listovními zásilkami, nelze vyvodit závěr, že elektronická komunikace zavedla na trhu s poštovními doručovacími službami přímou hospodářskou soutěž.

- 135 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtá část projednávaného žalobního důvodu musí být stejně jako celý tento žalobní důvod zamítnuty.
- 136 Pokud jde o návrh na svědecký výslech autora studie ACM a šokové analýzy (viz bod 43 výše), s ohledem na výše uvedené pokládá Tribunál na základě písemností ve spise a z důvodu odpovědí na otázky položené Tribunálem na jednání věc za dostatečně objasněnou, a tudíž je schopen porozumět všem předmětným ekonomickým otázkám, aby rozhodl, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení. Uvedenému návrhu tedy není v rozsahu, v němž se týká projednávaného žalobního důvodu, namíste vyhovět.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění v souvislosti s přímým vystavením hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek C2X na vnitrostátní úrovni

- 137 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 30 směrnice 2004/17 a její rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 34 až 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek C2X na vnitrostátní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. Komise podle žalobkyně pochybila při vymezení relevantního trhu. Konkrétně Komise měla chybně za to, že elektronické a poštovní doručování nepatří na stejný trh týkající se listovních zásilek C2X na vnitrostátní úrovni. Žalobkyně poukazuje v této souvislosti na to, že Komise jednak zohlednila nesprávné údaje ohledně užívání internetu v Rakousku, jednak nevzala v úvahu studie předložené žalobkyní ani neustálý vývoj ani všudypřítomnou elektronickou náhradu. K podepření své argumentace a vysvětlení studie ACM a svých dopisů zaslaných Komisi ve dnech 8. listopadu a 2. prosince 2013 navrhuje žalobkyně svědecký výslech svého znalce, který je konkrétně autorem studie ACM.
- 138 Na úvod je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce (viz bod 132 výše). Z argumentace žalobkyně je patrné, že v zásadě nenamítá porušení povinnosti uvést odůvodnění jakožto porušení podstatné formální náležitosti. Žalobkyně spíše hodlá zpochybnit opodstatněnost odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že Komise zohlednila nesprávné údaje a nevzala v úvahu veškeré relevantní údaje, jež měly být zohledněny při posuzování situace v Rakousku (viz rovněž bod 39 výše).

- 139 Z bodů 34 až 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dovodila, že poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek C2X na vnitrostátní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži, a proto se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nepoužije na zakázky určené pro umožnění výkonu těchto činností v Rakousku. Komise dospěla k tomuto závěru na základě konstatování uvedeného v bodech 39 a 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož jsou relevantním výrobním trhem poštovní služby týkající se adresných listovních zásilek C2X, pro které činí podíl žalobkyně na trhu přibližně [důvěrné] %. Podle bodu 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí nepatří elektronické a poštovní doručování adresných listovních zásilek C2X na stejný trh. V této souvislosti Komise v bodě 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že podle studie WIK 2013 téměř 30 % obyvatel Rakouska nikdy nepoužilo Internet, přibližně 55 % obyvatel nepoužívá internetové bankovníctví a 75 % nevyplňuje správní formuláře na internetu. Podle bodu 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředložila žalobkyně k doložení svých tvrzení a prokázání zaměnitelnosti žádné další empirické důkazy.
- 140 V první řadě žalobkyně tvrdí, že číselné údaje uvedené v bodě 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež vychází ze studie WIK 2013 a týkají se užívání internetu v Rakousku, nejsou správné a pro vymezení relevantního trhu nijak podstatné. Zpráva Statistického úřadu Evropské unie (Eurostat) podle žalobkyně potvrzuje, že v roce 2012 pouze 17 % rakouských obyvatel prohlásilo, že dosud nepoužilo internet. Kromě toho je podle ní vhodné považovat za referenční bod domácnosti, z nichž více než 80 % mělo v roce 2013 podle údajů Eurostatu přístup k internetu. V letech 2002 až 2012 se podíl domácností s přístupem k internetu v Rakousku zvýšil z 34 na 79 % a v letech 2003 až 2012 se podíl domácností s přístupem k vysokorychlostnímu internetu zvýšil z 10 na 77 %. Navíc v roce 2013 užívalo 75 % Rakušanů internet k zasílání e-mailů a převážnou většinu z nich tvořili uživatelé ve věku 25 až 64 let. Pokud jde o vymezení relevantního trhu, má podle žalobkyně význam pouze užívání funkce e-mailu, neboť např. mohou být zasílány i faktury jakožto přílohy ve formátu PDF. Žalobkyně dodává, že tento vývoj je rovněž v souladu se životními zkušenostmi, neboť ke komunikaci mezi spotřebiteli dochází prostřednictvím e-mailů, krátkých zpráv (SMS) a jiných podobných služeb, a že poštovní dopisy jsou psány jen zcela ve výjimečných případech. Žalobkyně konečně tvrdí, že pro vymezení trhu je podstatné, že dostupnost internetu pro podniky v Rakousku činila v roce 2012 téměř 100 %.
- 141 Tato argumentace nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že při svém posouzení vycházela z nepřesných důkazů.
- 142 Zprv je totiž třeba připomenout, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotyčný členský stát, neboť Komise má v dané věci pouze omezené pravomoci ve vztahu k rozsáhlým vyšetřovacím pravomocem, které jsou jí při uplatňování unijního práva hospodářské soutěže svěřeny nařízením č. 1/2003 a nařízením č. 139/2004 (viz bod 41 výše). Navíc legalita rozhodnutí Komise přijatého na základě článku 30 směrnice 2004/17 musí být posuzována v závislosti na informacích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala (obdobně viz rozsudky ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Sb. rozh., EU:C:2008:224, bod 54; ze dne 12. října 2011, Dimos Peramatos v. Komise, T-312/07, EU:T:2011:587, bod 95, a ze dne 15. července 2014, Itálie v. Komise, T-463/07, EU:T:2014:665, bod 108).
- 143 V projednávané věci je třeba konstatovat, že jak vyplývá z bodu 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v návaznosti na výzvu Komise, aby se v souladu s čl. 30 odst. 5 druhým pododstavcem směrnice 2004/17 vyjádřily k definici relevantního výrobního trhu, rakouské orgány nemohly poskytnout doplňující informace k doložení tvrzení žalobkyně.
- 144 Zadruhé k tvrzení, že číselné údaje vycházející ze studie WIK 2013 ohledně užívání internetu v Rakousku jsou nesprávné a irelevantní, je třeba konstatovat, že žalobkyně údaje vyplývající ze studie WIK 2013 obecně nezpochybňuje. Konkrétně netvrdí, že se tato studie opírá o nesprávné údaje. Tuto studii naopak předložila během správního řízení právě žalobkyně. Žalobkyně se mimoto k podepření

své argumentace ohledně přímého vystavení hospodářské soutěži na trzích poštovních zásilek B2X a C2X odvolává na tuto studii k prokázání, že pokles poštovních zásilek musí být podle ní přičítán zejména elektronické náhradě. Je ostatně třeba podotknout, že studie WIK 2009, tj. studie předcházející studii WIK 2013, jež pocházela od téže poradenské společnosti, byla několikrát citována ve studii ACM žalobkyně.

- 145 Zatřetí se jako chybné nejví odkazovat v rámci posuzovaného vymezení relevantního trhu na skutečnost, že přibližně 55 % obyvatel nepoužívá internetové bankovníctví a 75 % obyvatel nevyplňuje správní formuláře na internetu, ačkoli žalobkyně tvrdí opak. Jak uvádí Komise, tyto číselné údaje jsou důležité pro definici relevantního trhu, neboť se týkají hlavních segmentů trhu s listovními zásilkami C2X, který zahrnuje zásilky mezi soukromými osobami a zásilky mezi soukromými osobami a podniky. V této souvislosti je rovněž třeba podotknout, že argument žalobkyně, podle něhož má význam pouze užívání funkce e-mailu, neboť např. mohou být zasílány i faktury jakožto přílohy ve formátu PDF, nelze ve vztahu k trhu s listovními zásilkami C2X přijmout. Žalobkyně totiž nijak neprokázala, že zasílání faktur soukromými osobami není na tomto trhu zanedbatelné.
- 146 Začtvrté je třeba k argumentu žalobkyně, že ke komunikaci mezi spotřebiteli dochází prostřednictvím e-mailů, SMS a jiných podobných služeb a že poštovní dopisy jsou psány jen ve zcela výjimečných případech, podotknout, že nebyl podložen žádnými důkazy. Pokud jde v tomto ohledu o dokument německého regulačního orgánu z listopadu 2014, je nutno konstatovat, že jelikož byl tento dokument předložen až ve stadiu repliky, a to bez jakéhokoli odůvodnění tohoto prodlení, musí být podle čl. 48 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 pro nepřípustnost odmítnut. Navíc již bylo připomenuto, že legalita napadeného aktu se posuzuje v závislosti na skutkových a právních okolnostech existujících ke dni přijetí uvedeného aktu (viz bod 64 výše). Žalobkyně mimoto ani netvrdí, že se dokument německého regulačního orgánu týká situace v Rakousku. Konečně, jak uvádí Komise, z bodu 5.2.2.2 žádosti žalobkyně vyplývá, že poslední zmíněná rozeslala v roce 2012 přibližně [důvěrně] listovních zásilek soukromých osob.
- 147 Zapáté k argumentu žalobkyně, že pro vymezení trhu je podstatné, že dostupnost internetu pro podniky v Rakousku činila v roce 2012 téměř 100 %, je třeba pro případ, že se tento argument bude považovat za prokázaný, připomenout, že na trhu s listovními zásilkami C2X je obzvláště důležité, aby soukromé osoby měly k zasílání elektronické komunikace k dispozici internet.
- 148 V druhé řadě poukazuje žalobkyně na to, že Komise nevzala v úvahu studie předložené žalobkyní, ani neustálý vývoj, ani všudypřítomnou elektronickou náhradu. V tomto směru odkazuje na svůj obecný nástin vývoje trhu s listovními zásilkami B2X obsažený v žalobě a na studii WIK 2013, studii ACM, na bod 5 svého dopisu Komisi ze dne 8. listopadu 2013 a na body 3 a 4 svého dopisu Komisi ze dne 2. prosince 2013. Komise podle žalobkyně chybně zohlednila pouze studii WIK 2013, kterou předložila žalobkyně.
- 149 Ani tato argumentace nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že při svém posouzení nevycházela ze všech relevantních údajů, jež měly být zohledněny.
- 150 Zprv k odkazu žalobkyně na její argumentaci ohledně vymezení trhu s listovními zásilkami B2X je totiž třeba uvést, že na jedné straně Komise v rámci posouzení trhu s listovními zásilkami B2X k tomuto vymezení přihlédla, jak vyplývá z bodů 14 až 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na druhé straně bylo v rámci posouzení druhého žalobního důvodu konstatováno, že se Komise v tomto směru nedopustila zjevně nesprávného posouzení. V rámci projednávaného žalobního důvodu neuvedla žalobkyně žádnou doplňující informaci. Dále je třeba podotknout, že žalobkyně nijak neprokázala, že se průzkumy provedené u podniků a studie týkající se struktury poptávky podniků vztahují i na strukturu poptávky soukromých osob, a tudíž představují relevantní údaje, jež Komise měla zohlednit při posuzování definice trhu s listovními zásilkami C2X, jak tvrdí Komise.

151 Zadruhé k obecnému odkazu na studii WIK 2013, studii ACM, na bod 5 dopisu žalobkyně Komisi ze dne 8. listopadu 2013 a na body 3 a 4 jejího dopisu Komisi ze dne 2. prosince 2013 je třeba připomenout, že podle článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Z ustálené judikatury vyplývá, že ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které musejí být uvedeny v žalobě, jelikož Tribunálu nepřísluší v přílohách vyhledávat a určovat žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudky ze dne 9. března 2015, *Deutsche Börse v. Komise*, T-175/12, EU:T:2015:148, bod 354 a citovaná judikatura, a ze dne 25. března 2015, *Slovenská pošta v. Komise*, T-556/08, EU:T:2015:189, bod 434 a citovaná judikatura). Uvedený odkaz musí být proto odmítnut jako nepřipustný.

152 Třetí žalobní důvod musí tedy být zamítnut.

153 Pokud jde o návrh na svědecký výslech znalce žalobkyně (viz bod 137 výše), s ohledem na výše uvedené pokládá Tribunál na základě písemností ve spise a z důvodu odpovědí na otázky položené Tribunálem na jednání věc za dostatečně objasněnou, a je tudíž schopen porozumět všem předmětným ekonomickým otázkám, aby rozhodl, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení. Uvedenému návrhu není tudíž v rozsahu, v němž se týká projednávaného žalobního důvodu, namíste vyhovět.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění v souvislosti s přímým vystavením hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X a C2X

154 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 30 směrnice 2004/17 a její rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 43 až 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X a C2X nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. Komise podle žalobkyně pochybila při vymezení relevantního trhu ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v souvislosti s trhy s listovními zásilkami B2X a C2X na vnitrostátní úrovni. Žalobkyně mimoto tvrdí, že její podíl na relevantním trhu s poštovními listovními zásilkami byl každopádně nižší než [důvěrné] % a že z důvodu velké konkurence se tento podíl v letech 2010 až 2012 nadále snižoval, což Komise nevzala v úvahu. Komise zamítla podle žalobkyně její žádost s tím, že měla mylně a bez jakéhokoli dostatečného vysvětlení za to, že rozdělení relevantního trhu na podoblasti mezinárodní listovní zásilky B2X a mezinárodní listovní zásilky C2X bylo nezbytné. Žalobkyně každopádně Komisi poskytla odhady podílů připadajících na trhy týkající se mezinárodních listovních zásilek B2X, resp. mezinárodních listovních zásilek C2X. Komise podle žalobkyně nevysvětlila, proč tyto odhady nepovažovala za věrohodné. Komise měla přinejmenším v souladu se svou argumentací vyloučit použití směrnice 2004/17 na trh s mezinárodními listovními zásilkami B2X. K podložení své argumentace a vysvětlení studie ACM a svého dopisu Komisi ze dne 2. prosince 2013 navrhuje žalobkyně svědecký výslech svého znalce, který je konkrétně autorem studie ACM.

155 Z bodů 43 až 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dovodila, že se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nepoužije na zakázky určené pro umožnění poskytování poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X a C2X v Rakousku. Podle bodu 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odmítla tvrzení žalobkyně, že způsob doručování přeshraničních poštovních zásilek je technologicky neutrální a že služby elektronického a poštovního doručování patří na stejný relevantní trh, a to v zásadě ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v případě poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X a C2X na vnitrostátní úrovni. V bodě 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že hospodářská

soutěž v oblasti přeshraničních listovních zásilek se u soukromých osob a podniků velmi liší, že soukromé osoby obvykle nemají skutečný výběr, jelikož mezinárodní poštovní zásilky musí zasílat prostřednictvím vnitrostátního poskytovatele všeobecných služeb, a že objemy zasílané soukromými osobami jsou obvykle příliš nízké, než aby poskytovaly pobídky pro nové účastníky na trhu. Podle bodu 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí závisí situace v oblasti hospodářské soutěže rovněž na velikosti/počtu obyvatel každého města, a to kvůli skutečnosti, že poskytovatelé přeshraničních služeb neudržují celostátní přístupovou síť, nýbrž obvykle vybírají poštovní zásilky přímo v prostorách zákazníka. V bodech 48 a 49 odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise uvedla, že v její předchozí praxi se rozlišovalo mezi přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami B2X a přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami C2X a že neexistují žádné důkazy, že se v Rakousku situace liší. Podle Komise měly být tudíž uváženy dva samostatné výrobové trhy, a to přeshraniční poštovní služby týkající se odchozích adresných listovních zásilek B2X a přeshraniční poštovní služby týkající se odchozích adresných listovních zásilek C2X. Podle bodu 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohla žalobkyně poskytnout pro každý trh podrobné informace o svých relevantních podílech na každém trhu ani o tržních podílech svých hlavních konkurentů. V témže bodě odůvodnění z toho Komise dovodila, že jelikož nejsou k dispozici informace o míře hospodářské soutěže na každém z uvedených trhů, nelze vyvodit závěr, že v Rakousku jsou splněny podmínky pro udělení výjimky podle čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 přeshraničním poštovním službám týkajícím se odchozích adresných listovních zásilek B2X a přeshraničním poštovním službám týkajícím se odchozích adresných listovních zásilek C2X.

- 156 Zaprvé k argumentaci žalobkyně, podle které Komise pochybila při vymezení relevantního trhu ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v souvislosti s trhy s listovními zásilkami B2X a C2X na vnitrostátní úrovni, stačí uvést, že tyto důvody již byly odmítnuty v rámci posouzení druhého a třetího žalobního důvodu, které se konkrétně týkají trhů s listovními zásilkami B2X a C2X na vnitrostátní úrovni.
- 157 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise její žádost zamítla s tím, že měla mylně a bez jakéhokoli dostatečného vysvětlení za to, že rozdělení relevantního trhu na podoblasti mezinárodní listovní zásilky B2X a mezinárodní listovní zásilky C2X bylo nezbytné.
- 158 Pokud jde v první řadě o údajné porušení povinnosti uvést odůvodnění, je třeba podotknout, že i když žalobkyně tvrdí opak, Komise se v bodě 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí neomezila na obecný odkaz na svou předchozí praxi. Na jedné straně z poznámky pod čarou vložené do zmíněného bodu odůvodnění, jež odkazuje na poznámku pod čarou 6 napadeného rozhodnutí, totiž vyplývá, že Komise odkázala na konkrétní dřívější věc. Na druhé straně Komise v bodech 46, 47 a 49 odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla důvody, proč bylo podle ní nutné rozlišovat mezi přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami B2X a přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami C2X. Podle Komise se hospodářská soutěž velmi lišila a bylo třeba vzít v úvahu, že situace v oblasti hospodářské soutěže závisela rovněž na velikosti/počtu obyvatel každého města. Podle Komise neexistovaly žádné důkazy, že se v Rakousku situace liší. Takovéto odůvodnění je s ohledem na požadavky zmíněné v bodech 20 a 46 výše dostatečné k tomu, aby zúčastněným osobám umožnilo seznámit se s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušnému soudu vykonat přezkum.
- 159 Pokud jde v druhé řadě o argumentaci, podle které měla Komise chybně za to, že rozdělení relevantního trhu na podoblasti mezinárodní listovní zásilky B2X a mezinárodní listovní zásilky C2X bylo nezbytné, žalobkyně se v zásadě omezuje na tvrzení, že údaje ohledně podílů na trzích rozdělených na tyto podoblasti nemohou být poskytnuty. Tato argumentace však neumožňuje dovodit, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že rozlišovala mezi přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami B2X a přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami C2X. Na jedné straně tato argumentace totiž nijak nezpochybňuje důvody, jež Komise uvedla v bodech 46 až 49 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve prospěch takového rozlišování (viz bod 155 výše). V této souvislosti je třeba konstatovat, že studie WIK 2013, kterou Komisi předložila žalobkyně, potvrzovala zjištění učiněná Komisí v bodě 46

odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na druhé straně žalobkyně, ačkoli ve své žádosti rozlišovala mezi trhy s listovními zásilkami B2X a C2X na vnitrostátní úrovni, neuvedla žádný důvod, proč by totéž neměla činit v případě trhů s mezinárodními listovními zásilkami B2X a C2X, a to ani ve své žádosti, ani v dopise Komisi ze dne 14. ledna 2014, v němž podle tvrzení Komise toto rozlišování výslovně odmítla.

- 160 Ve třetí řadě žalobkyně tvrdí, že Komisi poskytla odhady ohledně příslušných podílů na trhu s adresnými mezinárodními listovními zásilkami B2X a C2X v bodě 2.1 svého dopisu ze dne 2. prosince 2013 a že Komise nevysvětlila, proč odhady žalobkyně nejsou podle ní věrohodné. Tuto argumentaci nelze přijmout. Jak vyplývá z bodu 2.1.3 tohoto dopisu, žalobkyně se totiž omezila na vyjádření odhadů pouze ve vztahu k celkovému trhu s mezinárodními listovními zásilkami B2X a C2X, avšak nerozlišovala mezi přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami B2X a přeshraničními poštovními službami na trhu s adresnými listovními zásilkami C2X. K tvrzení žalobkyně, že v bodě 5 svého dopisu ze dne 8. listopadu 2013 sdělila Komisi vyžádané odhady, je třeba konstatovat, že tento bod obsahuje podíl na trhu s listovními zásilkami C2X v celkovém objemu listovních zásilek žalobkyně, z něhož nelze dovodit žádný závěr ohledně podílu žalobkyně na trhu s mezinárodními listovními zásilkami C2X. Komise tedy mohla právem v bodě 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovat, že žalobkyně nemohla poskytnout pro každý trh podrobné informace o svých relevantních podílech na každém trhu ani o tržních podílech svých hlavních konkurentů, aniž tím porušila povinnost uvést odůvodnění.
- 161 Ve čtvrté řadě žalobkyně tvrdí, že Komise měla přinejmenším v souladu se svou argumentací vyloučit použití směrnice 2004/17 na trh s mezinárodními listovními zásilkami B2X. S přihlédnutím ke skutečnosti, že podle bodu 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyly její služby na trhu s mezinárodními listovními zásilkami C2X nahraditelné, podle žalobkyně z toho vyplývalo, že její podíl na trhu s mezinárodními listovními zásilkami B2X musel být podstatně nižší než [důvěrné] %, což odpovídá též zjištění učiněnému Komisí v bodě 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se konkurenti žalobkyně nacházeli převážně v městských oblastech.
- 162 Tuto argumentaci je třeba přijmout. Na jedné straně Komise nezpochybnila, že podíl žalobkyně na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X a C2X byl nižší než [důvěrné] %, jak vyplývá z bodu 5.2.2.2 žádosti žalobkyně. Na druhé straně, jak uvádí žalobkyně, z bodu 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že její předmětné služby nebyly na trhu s mezinárodními listovními zásilkami C2X nahraditelné, neboť podle Komise nemají soukromé osoby obvykle skutečný výběr, jelikož mezinárodní poštovní zásilky musí zasílat prostřednictvím vnitrostátního poskytovatele všeobecných služeb. Z toho vyplývá, že podíl žalobkyně na trhu poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X musel být podstatně nižší než [důvěrné] %, což Komise nezohlednila ve svém závěru, že tyto poštovní služby nejsou přímo vystaveny hospodářské soutěži. Vzhledem k výše uvedenému je třeba dovodit, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X nevyňala z působnosti směrnice 2004/17.
- 163 Čtvrtému žalobnímu důvodu proto musí být vyhověno v rozsahu, v němž se vztahuje na poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X. V rozsahu, v němž se tento žalobní důvod vztahuje na poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek C2X, musí být zamítnut.
- 164 Pokud jde o návrh na svědecký výslech znalce žalobkyně (viz bod 154 výše), s ohledem na výše uvedené pokládá Tribunál na základě písemností ve spise a z důvodu odpovědí na otázky položené Tribunálem na jednání věc za dostatečně objasněnou, a je tudíž schopen porozumět všem předmětným ekonomickým otázkám, aby rozhodl, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení. Uvedenému návrhu tudíž není v rozsahu, v němž se týká projednávaného žalobního důvodu, namíste vyhovět.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění v souvislosti s přímým vystavením hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni

- 165 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 30 směrnice 2004/17 a její rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 51 až 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. V důsledku úplné liberalizace poštovních služeb nebyl podle žalobkyně již dán důvod k rozlišování mezi adresnými listovními zásilkami B2X na vnitrostátní úrovni a adresnými reklamními zásilkami. Komise tudíž podle ní pochybila při vymezení relevantního trhu ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v souvislosti s trhem s listovními zásilkami B2X na vnitrostátní úrovni. Kromě toho četné studie ukázaly, že se trh poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek z důvodu elektronické náhrady značně zmenšil. Komise však nevzala v napadeném rozhodnutí v úvahu argumenty a studie předložené žalobkyní, ale omezila se na odkaz na svá dřívější rozhodnutí, která se týkala jiného zeměpisného trhu a nezohledňovala dynamiku vývoje trhu komunikací.
- 166 Z bodů 51 až 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži, a proto se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nepoužije na zakázky určené pro umožnění výkonu těchto činností v Rakousku. Komise dospěla k tomuto závěru na základě konstatování uvedeného v bodě 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož adresné reklamní zásilky jsou vymezeny jako poštovní zásilky sestávající výhradně z reklamních, marketingových nebo propagačních materiálů, které obsahují totožnou zprávu. Podle uvedeného bodu odůvodnění musel tento druh reklamních zásilek, které mohou být určeny podnikům nebo soukromým osobám, být opatřen jménem a adresou zákazníka a zákazník musí s obdržením těchto informací souhlasit. V bodě 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odmítla tvrzení žalobkyně, že trh pro adresné reklamní zásilky lze zahrnout do trhu pro poštovní služby týkající se adresných listovních zásilek B2X, a to protože žalobkyně podle ní neposkytla v tomto směru žádné empirické důkazy a její tvrzení není v souladu s rozhodnutím Komise 2007/564/ES ze dne 6. srpna 2007 o vynětí některých služeb v poštovním odvětví ve Finsku s výjimkou Alandských ostrovů z použití směrnice 2004/17 (Úř. věst. L 215, s. 21). Komise tedy v bodech 53 a 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že relevantním výrobním trhem jsou poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek, na kterém podíl žalobkyně představuje [důvěrné] %.
- 167 Je třeba podotknout, že i kdyby adresné listovní zásilky B2X na vnitrostátní úrovni a adresné reklamní zásilky patřily na stejný trh – jak tvrdí žalobkyně – argument žalobkyně není s to zpochybnit podloženost úvah Komise. Vzhledem k tomu, že Komise mohla právem konstatovat, že relevantním výrobním trhem pro poštovní služby týkající se doručování adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni byl trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných listovních zásilek B2X, na kterém byl podíl žalobkyně odhadován na [důvěrné] % (viz druhý žalobní důvod), a jelikož je nesporné, že podíl žalobkyně na trhu poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni byl též [důvěrné] %, je třeba konstatovat, že se Komise tím, že konstatovala, že žalobkyně nebyla na tomto trhu vystavena v Rakousku přímé hospodářské soutěži, nedopustila zjevně nesprávného posouzení.
- 168 Argumentace žalobkyně každopádně nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že relevantním výrobním trhem byl trh poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek. Žalobkyně totiž k podepření své argumentace, podle které v důsledku úplné liberalizace poštovních služeb nebyl již dán důvod k rozlišování mezi adresnými listovními zásilkami B2X na vnitrostátní úrovni a adresnými reklamními zásilkami, odkazuje konkrétně na bod 17 odůvodnění směrnice 2008/6, podle kterého adresné reklamní zásilky tvořené výhradně reklamními, obchodními nebo propagačními materiály, obsahující zprávu s totožným obsahem kromě jména adresáta, adresy a identifikačního čísla mohou být

považovány za listovní zásilky. V této souvislosti je třeba podotknout, že jak tvrdí Komise, skutečnost, že směrnice 2008/6 považuje z právního hlediska adresné reklamní zásilky za listovní zásilky, nemá vliv na správnou definici relevantního trhu v rámci zkoumání podle článku 30 směrnice 2004/17. Jak navíc tvrdí Komise, ani ze studie WIK 2013 předložené žalobkyní během správního řízení nevyplývá, že by adresné listovní zásilky B2X na vnitrostátní úrovni a adresné reklamní zásilky patřily na stejný trh. Je ostatně třeba konstatovat, že i studie ACM považuje adresné reklamní zásilky za specifický produkt a z této studie vyplývá, že tarify žalobkyně jsou pro adresné reklamní zásilky jiné než pro listovní zásilky B2X.

- 169 Žalobkyně dále tvrdí, že četné studie ukázaly, že se trh poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek z důvodu elektronické náhrady značně zmenšil. Komise však nevzala v napadeném rozhodnutí v úvahu argumenty a studie, jež žalobkyně předložila ve své žádosti, a omezila se na odkaz na svá dřívější rozhodnutí, která se týkala jiného zeměpisného trhu a nezohledňovala dynamiku vývoje trhu komunikací.
- 170 V této souvislosti je třeba podotknout, že v rozsahu, v němž se žalobkyně pro podepření svého tvrzení, podle kterého Komise nezohlednila veškeré relevantní poznatky pro posouzení otázky, zda elektronické doručování nahrazuje doručování poštou, pokud jde o poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni, omezuje na odkaz na argumenty a studie předložené v její žádosti, již bylo připomenuto, že pouhý odkaz na přílohy nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které musejí být uvedeny v žalobě, jelikož Tribunálu nepřisluší v přílohách vyhledávat a určovat žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz bod 151 výše). Uvedený odkaz proto musí být odmítnut jako nepřipustný.
- 171 Každopádně je nesporné, že podíl žalobkyně na trhu s adresnými reklamními zásilkami v Rakousku činil [důvěrné] %, což vyplývá z bodu 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který odkazuje na dopis žalobkyně ze dne 2. prosince 2013. S ohledem na tento procentní podíl a na skutečnost, že Komise v bodě 55 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že liberalizace poštovního trhu pro adresné reklamní zásilky od ledna 2011 vedla k datu přijetí napadeného rozhodnutí k tomu, že konkurenti získali souhrnný odhadovaný podíl na trhu ve výši pouhých [důvěrné] %, mohla Komise dospět k závěru – aniž se tím dopustila zjevně nesprávného posouzení – že poštovní služby týkající se adresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni nejsou v Rakousku vystaveny přímé hospodářské soutěži. Žalobkyně totiž tím, že se omezila na obecný odkaz na zmenšení trhu poštovních služeb týkajících se adresných reklamních zásilek, neprokázala existenci relevantního poznatku, jež měla Komise vzít v úvahu při posuzování situace na relevantním trhu s ohledem na výše zmíněné tržní podíly.
- 172 Pokud jde konečně o argument, že se Komise omezila na odkaz na svá dřívější rozhodnutí, která se podle žalobkyně týkala jiného zeměpisného trhu a nezohledňovala dynamiku vývoje trhu komunikací, musí být tento argument rovněž odmítnut. V bodě 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise vedle odkazu na své rozhodnutí 2007/564 též konstatovala, že žalobkyně neposkytla k podepření svého tvrzení, že trh pro adresné reklamní zásilky lze zahrnout do trhu pro poštovní služby týkající se adresných listovních zásilek B2X, žádné empirické důkazy.
- 173 Pátý žalobní důvod musí tedy být zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění směrnice 2004/17 a z nedostatku odůvodnění v souvislosti s přímým vystavením hospodářské soutěži na trhu poštovních služeb týkajících se neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni

- 174 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 30 směrnice 2004/17 a její rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 57 až 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. Kdyby Komise vzala v úvahu všechny relevantní poznatky, dospěla by podle žalobkyně k závěru, že podíl žalobkyně na trhu neadresných reklamních zásilek byl v roce 2012 odhadován na pouhých [důvěrné] %. V replice navrhla žalobkyně svědecký výslech svého znalce.
- 175 Z bodů 57 až 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že poštovní služby týkající se neadresných reklamních zásilek na vnitrostátní a mezinárodní úrovni nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži, a proto se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nepoužije na zakázky určené pro umožnění výkonu těchto činností v Rakousku. Komise dospěla k tomuto závěru na základě konstatování uvedeného v bodě 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož se neadresné reklamní zásilky vyznačují tím, že nejsou opatřeny konkrétní adresou místa určení a jedná se o nevyžádané reklamní zásilky, které splňují určitá kritéria, jako jsou například jednotná hmotnost, formát, obsah a forma při distribuci určité skupině příjemců. V bodě 58 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že žalobkyně vymezuje relevantní výrobní trh pro neadresné reklamní zásilky jako trh zahrnující rovněž reklamu v jiných médiích, například reklamu v denním tisku a v regionálních týdenících. Výchozím bodem úvah žalobkyně byla podle Komise skutečnost, že v roce 2009 rakouský kartelový soud uznal, že přímou reklamu i neadresnou reklamu lze považovat za součást téhož relevantního trhu pro bezplatně distribuovaný periodický tisk. Uvedený soud však tuto zaměnitelnost uznal pouze u velkých klientů a s ohledem na relevantní zeměpisný trh učinil několik rozlišení. V bodě 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně tento závěr rozšířila na veškeré noviny, a uvedla, že doručování bezplatných/neadresných poštovních zásilek soutěží s reklamou ve všech novinách. Žalobkyně též provedla analýzu testu-HM, jehož výsledky byly náležitě zohledněny Komisí. Podle Komise však není široký výklad rozsudku rakouského kartelového soudu ze strany žalobkyně v souladu s precedenty Komise, podle nichž se různé druhy sdělovacích prostředků vzájemně doplňují a nejsou vzájemně zaměnitelné. Podle bodu 60 odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohly rakouské orgány, jež byly Komisí vyzvány, aby se vyjádřily k navrhované definici trhu pro neadresné reklamní zásilky, s náležitým přihlédnutím k výše uvedenému rozsudku rakouského soudu a právnímu a skutkovému stavu v Rakousku, poskytnout doplňující informace k doložení tvrzení žalobkyně. V bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise tedy konstatovala, že informace, které měla k dispozici, nejsou dostatečně přesvědčivé, aby podpořily definici trhu, kterou navrhla žalobkyně. Podle bodů 62 a 63 napadeného rozhodnutí byl relevantní výrobní trh vymezen jako poštovní služby týkající se neadresných reklamních zásilek, na němž podíl žalobkyně představoval [důvěrné] %.
- 176 Na úvod je třeba připomenout (viz body 38 až 41 výše), že Komise měla při vymezení relevantního trhu širokou posuzovací pravomocí, jež podléhá pouze omezenému přezkumu ze strany unijního soudu, a že důkazní břemeno v souvislosti s vymezením relevantního trhu nese žalobkyně. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebyla tudíž Komise povinna provést vlastní analýzy, jak již bylo konstatováno (viz bod 125 výše). Navíc již bylo též konstatováno (viz body 56 a 57 výše), že relevantní výrobní trh zahrnuje všechny výrobky nebo služby, které spotřebitel na základě vlastností, cen a zamýšleného použití výrobků považuje za vzájemně zaměnitelné nebo nahraditelné.
- 177 Zprvce žalobkyně s odkazem na studii poradenské společnosti E., nazvanou „Austrian print advertising market“ (Rakouský trh tištěné reklamy), ze září roku 2013 (dále jen studie „APAM“), jež tvoří přílohu její žádosti podle článku 30 směrnice 2004/17, tvrdí, že Komise nezohlednila skutečnost, že jak neadresné reklamní zásilky a reklamní letáky, tak inzerce v bezplatném tisku vykazují z pohledu žadatelů stejné vlastnosti a určení, a tudíž relevantní trh zahrnoval jak neadresné reklamní zásilky

a reklamní letáky, tak inzerci v bezplatném tisku. Podle žalobkyně jsou reklamní letáky a inzerce v bezplatném tisku nahraditelné jakožto forma reklamy, neboť cena této formy reklamy i dostupnost pro potenciální zákazníky jsou v zásadě stejné. Pokud jde o dostupnost, žalobkyně má za to, že prokázala, že vedle dvou důležitých novin vydávaných v Rakousku existuje od roku 2009 spolupráce mezi bezplatnými týdeníky v Rakousku, které souhrnně pokrývají převážnou část rakouského území. Reklama prostřednictvím bezplatného tisku již tedy mohla mít podle žalobkyně velký dosah. Pokud jde o cenu, žalobkyně tvrdí, že ceny za tisíc kontaktů pro předmětné formy reklamy se nacházejí v rozpětí od [důvěrné] eur pro inzerci v přílohách deníků do [důvěrné] eur pro neadresné reklamní zásilky a reklamní letáky. Cenový rozdíl mezi reklamou v denících ([důvěrné] eur) a neadresnými reklamami ve formě brožur ([důvěrné] eur) činí přibližně pouhých čtyři eura. Podle studie APAM je relevantní pouze to, že se reklamní informace obsažené v reklamních letácích nebo v inzerci dostanou do domácností.

- 178 Tato argumentace nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že neměla k dispozici informace dostatečně přesvědčivé, aby podpořily definici trhu, kterou navrhla žalobkyně. Jak tvrdí Komise, ze studie APAM totiž vyplývá, že mezi neadresnými reklamními tiskovinami a reklamou v tisku existují značné rozdíly z hlediska vlastností.
- 179 Zaprvé na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ze studie APAM nevyplývá, že relevantní je pouze to, že se reklamní informace obsažené v reklamních letácích nebo v inzerci dostanou do domácností. Jak tvrdí Komise, podle bodu 2.2.2 této studie jsou nejdůležitějšími kritérii pro reklamu užitečnost, věrohodnost a to, zda je reklama informativní. Je sice pravda, že v této části studie APAM není provedeno srovnání neadresné listovní zásilky s reklamními přílohami tisku nebo reklamní inzercí v tisku, jak tvrdí žalobkyně, nic to však nemění na tom, že se tato kritéria týkají vlastností jednotlivých forem reklamy. Z uvedené studie vyplývá, že rozdíly mezi poštovními službami týkajícími se neadresných reklamních zásilek a reklamou v tisku existují právě na úrovni jejich vlastností. Podle bodu 2.2.1 studie APAM je hlavním problémem reklamních letáků absence kontextu a spojitosti s nosičem, jakým jsou noviny, přičemž neadresná reklama je často vnímána jako nežádoucí host v domě. Souhrnně lze uvést, že zatímco [důvěrné] % adresátů novin přinese podle bodu 2.2.1 této studie noviny obsahující reklamní stránky domů, totéž činí pouze [důvěrné] % osob, jimž je určena neadresná reklama. Studie APAM obsahuje závěr, že je méně pravděpodobné, že neadresná reklama bude čtena, než v případě reklamy v tisku. Jak tvrdí Komise, studie APAM rovněž uvádí, že se reklama v novinách těší u čtenářů velké známosti a že věrohodnost je pro reklamu podstatným prvkem.
- 180 Zadruhé k argumentu, že ceny reklamních letáků a inzerce v bezplatném tisku jsou v zásadě stejné, je třeba konstatovat, že tento argument se opírá o zjištění ohledně cen za tisíc kontaktů obsažená ve studii APAM. Podle bodu 1.2 této studie v každé ze 4,3 milionu domácností v Rakousku v průměru 2,3 osoby čtou reklamní zásilky. Vzhledem k tomu, že počet rakouských obyvatel činil v lednu 2013 přibližně 8,51 milionu, jak tvrdí Komise a žalobkyně to na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu nepopřela, nelze učinit závěr, že žalobkyně mohla vycházet ze skutečnosti, že každou ze 4,3 milionu domácností v Rakousku tvoří 2,3 osoby. Je rovněž třeba konstatovat, že podle bodu 2.2.1 studie APAM vyhazuje neadresnou reklamní poštu [důvěrné] % adresátů.
- 181 Komise mimoto správně uvedla, že žalobkyně při výpočtu vycházela z nejnižší ze tří použitelných sazeb, jak vyplývá z bodu 1.2 studie APAM. Pokud jde o to, že žalobkyně odůvodňuje volbu této sazby tím, že většina reklamních letáků je podle ní doručována v městských oblastech, v nichž se uplatňuje použitá sazba, je třeba konstatovat, že podle bodu 2.2.1 studie APAM bydlí průměrný adresát reklamních letáků ve venkovské oblasti. Navíc je třeba konstatovat, že jak tvrdí Komise, z bodu 1.2 této studie vyplývá, že žalobkyně použila nejnižší cenu pro hmotností třídu, aniž vysvětlila, proč je právě tato cena relevantní. Kromě toho je nesporné, že ceny zohledněné žalobkyní nezahrnovaly tisk reklamních materiálů na rozdíl od ceny za tisíc kontaktů v případě reklamní inzerce v tisku, jak tvrdí Komise.

- 182 Pokud jde o tvrzení žalobkyně uplatněné na jednání, že Komise ve svém prováděcím rozhodnutí 2014/299 nepopřela existenci společného trhu, jenž zahrnuje jak neadresné reklamní zásilky, tak inzerci v bezplatném tisku, je třeba konstatovat, že toto rozhodnutí se týkalo poštovního odvětví na maďarském trhu. Je sice pravda, že v bodě 16 uvedeného rozhodnutí Komise definovala relevantní trh jako služby v oblasti doručování neadresných reklamních zásilek poskytované provozovateli poštovních služeb, nic to však nemění na tom, že tato definice vycházela konkrétně z informací týkajících se maďarského trhu zmíněných v bodech 11 až 15 odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2014/299. Žalobkyně netvrdila, ani neprokázala, že situace na rakouském trhu byla srovnatelná se situací na maďarském trhu, kterou Komise zkoumala v prováděcím rozhodnutí 2014/299. Tato argumentace tedy musí být odmítnuta.
- 183 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v souladu se sdělením o definici trhu prozkoumala zaměnitelnost na úrovni nabídky a ve studii APAM provedla analýzu testu-HM, která potvrdila, že v Rakousku existoval společný trh neadresných reklamních zásilek a inzerce nebo novinových příloh v bezplatném tisku. Žalobkyně tvrdí, že podle analýzy testu-HM provedeného u 248 podniků, a nikoli u 248 osob, jak podle ní vyplývá z napadeného rozhodnutí, povede nárůst ceny o 5 % k poklesu reklamy ve formě reklamních letáků o [důvěrné] %. Tento pokles poptávky by byl natolik velký, že by takovéto zvýšení cen nebylo pro žalobkyni rentabilní. Žalobkyně tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí dostatečně nezohlednila její argumentaci a výsledky studie APAM, a konkrétně strukturu rakouského trhu reklamy a analýzu testu-HM. Ze studie APAM podle žalobkyně vyplývá, že reklamní letáky a inzerce v tisku jsou z pohledu poptávajících zaměnitelné. Podle žalobkyně bylo rozhodnutí rakouského soudu zmíněné v bodě 58 odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze výchozím bodem pro vymezení trhu provedené žalobkyní a jeho cílem nebylo nahradit předložené analýzy a studie. Pokud jde dále o to, že se Komise omezila na konstatování uvedené v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož informace, které měla k dispozici, nejsou dostatečně přesvědčivé, aby podpořily definici trhu, kterou provedla žalobkyně, porušila podle žalobkyně povinnost uvést odůvodnění. Navíc při posuzování argumentů a důkazů předložených žalobkyní porušila Komise též právo žalobkyně být vyslechnuta.
- 184 Zaprvé, pokud jde o argumentaci, že posouzení Komise je zjevně nesprávné z důvodu, že analýza testu-HM prokázala, že v Rakousku existuje společný trh neadresných reklamních zásilek a inzerce a novinových příloh v bezplatném tisku, nelze tuto argumentaci přijmout. Komise totiž mohla – aniž se tím dopustila zjevně nesprávného posouzení – konstatovat v bodech 59 a 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že po náležitém zohlednění výsledků uvedeného testu, jehož dotazníky jí žalobkyně předala v dopise ze dne 2. prosince 2013, neměla k dispozici informace dostatečně přesvědčivé, aby podpořily definici trhu, kterou navrhla žalobkyně.
- 185 Na jedné straně s ohledem na to, že z rakouských statistik předložených Komisí vyplývá, že v Rakousku existovalo v roce 2011 přibližně 311 000 podniků a že počet dotázaných podniků byl omezen na 248, nelze Komisi vytýkat, že vyjádřila pochybnosti o reprezentativnosti provedeného průzkumu. Na druhé straně je třeba podotknout, že z tabulky 52 studie APAM vyplývá, že rozložení podle velikosti podniků, jež se účastnily předmětného průzkumu, nerespektovalo rozložení podniků v rakouském hospodářství. K argumentu, že prospekty jakožto forma reklamy jsou využívány především maloobchodními podniky, které často mají více než 250 spolupracovníků, je třeba konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádný důkaz skutečnosti, že její výběr byl reprezentativní, a to tím spíše že podle žalobkyně závisel výběr 248 podniků z jejich zákazníků s nejvyšším obratem pouze na jejich dostupnosti.
- 186 K tvrzení žalobkyně, že na rozdíl od toho, co konstatovala Komise v bodě 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí, byly dotázány podniky, a nikoli osoby, je třeba podotknout, že výraz „osoby“ zahrnuje jak osoby fyzické, tak osoby právnické. Použití výrazu „osoba“ tudíž nedokládá žádnou nepřesnost ze strany Komise.

- 187 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění tím, že se v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí omezila na konstatování, že informace, které měla k dispozici, nebyly dostatečně přesvědčivé, aby podpořily definici trhu, kterou navrhla žalobkyně. Podle žalobkyně je tento úsudek vyjádřen bez jakéhokoli upřesnění, zda se opírá pouze o průzkumy provedené žalobkyní nebo i o doplňující informace získané od rakouských orgánů. Tuto argumentaci je třeba odmítnout. Z použití výrazu „tudíž“ v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že zjištění uvedené v tomto bodě odůvodnění obsahuje závěr založený na bodech 57 až 60 tohoto rozhodnutí, které zahrnují jak posouzení průzkumů provedených žalobkyní, tak odpověď rakouských orgánů.
- 188 Zatřetí, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že její právo být vyslechnuta, zaručené článkem 6 SFEU a článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie, bylo porušeno z důvodu, že Komise neposoudila argumenty a důkazy předložené žalobkyní, je třeba připomenout, že článek 41 Listiny základních práv, nadepsaný „Právo na řádnou správu“, v odstavci 1 stanoví, že „[k]aždý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě“. Podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv zahrnuje toto právo zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout. Podle judikatury týkající se zásady řádné správy v případech, kdy jsou unijní orgány nadány posuzovací pravomocí, má dodržení záruk přiznaných právním řádem Unie ve správních řízeních o to větší význam. Tyto záruky zahrnují zejména povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně prozkoumat všechny relevantní okolnosti projednávaného případu (rozsudek ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, EU:C:1991:438, bod 14). Jak vyplývá z bodů 176 až 187 výše, Komise tuto povinnost neporušila.
- 189 Šestý žalobní důvod musí tedy být zamítnut.
- 190 Pokud jde o návrh na svědecký výslech znalce žalobkyně (viz bod 174 výše), tento svědek musí být podle žalobkyně vyslechnut, aby vysvětlil studii APAM a kritéria týkající se dostupnosti a ceny za tisíc kontaktů, jakož i výsledky prokazující zastupitelnost neadresných reklamních zásilek a inzerce v bezplatném tisku. V této souvislosti je nutno konstatovat, že uvedený návrh byl podán ve stadiu repliky, a to bez jakéhokoli odůvodnění tohoto prodloužení, a proto musí být na základě čl. 48 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 odmítnut jako nepřipustný. Každopádně s ohledem na výše uvedené pokládá Tribunál na základě písemností ve spise a z důvodu odpovědí na otázky položené Tribunálem na jednání věc za dostatečně objasněnou, a je tudíž schopen porozumět všem předmětným ekonomickým otázkám, aby rozhodl, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení. Uvedenému návrhu není tudíž v rozsahu, v němž se týká projednávaného žalobního důvodu, namíste vyhovět.

Sedmý žalobní důvod, vycházející z nedostatku odůvodnění a z porušení povinnosti uvést odůvodnění v souvislosti s trhem poštovních služeb týkajících se běžného adresného a neadresného doručování novin

- 191 Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí Komise je stíženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění a Komise porušila povinnost uvést odůvodnění v tom smyslu, že v bodech 65 až 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že poštovní služby týkající se běžného adresného a neadresného doručování novin nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži. Kdyby Komise vzala v úvahu všechny relevantní poznatky, došla by podle žalobkyně k závěru, že existuje společný trh běžného doručování deníků, týdeníků a měsíčníků a že žalobkyně je na tomto trhu přímo vystavena hospodářské soutěži. Komise tak podle žalobkyně porušila i její právo být vyslechnuta. K podložení své argumentace a vysvětlení studie poradenské společnosti E., nazvané „Austrian delivery market for newspapers“ (Rakouský trh doručování novin), ze září roku 2013 (dále jen studie „ADMN“), navrhuje žalobkyně svědecký výslech svého znalce, který je autorem studie ADMN.

- 192 Z bodů 65 až 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že poštovní služby týkající se běžného adresného a neadresného doručování novin nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži, a proto se čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 nevztahuje na zakázky určené pro umožnění výkonu těchto činností v Rakousku. K tomuto závěru dospěla Komise na základě konstatování uvedeného v bodě 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v rozhodnutí 2007/564 se rozlišovalo mezi časným doručováním novin a běžným doručováním. Podle bodu 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně nepůsobila v oblasti časného doručování novin, působila však v oblasti běžného doručování novin. V bodech 67 a 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že relevantní výrobkový trh představují poštovní služby týkající se běžného adresného a neadresného doručování novin a žalobkyně má na uvedeném trhu podíl ve výši [důvěrné] %. Hlavními konkurenty jsou celostátní nebo regionální sítě organizované vydavateli, které domácnostem doručují adresné a neadresné noviny. Tito konkurenti však společně mají kumulovaný podíl na trhu pouze ve výši [důvěrné] %.
- 193 Zaprvé k argumentaci, podle níž Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, žalobkyně uvedla, že obecný odkaz na dřívější rozhodnutí v bodě 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavuje dostatečné odůvodnění. Toto dřívější rozhodnutí se podle žalobkyně zabývá trhem doručování ve Finsku a Komise neuvedla důvod, proč by mezi situací na finském trhu a zvláštní situací na trhu v Rakousku existovala jakákoli spojitost, a toto rozhodnutí neobsahuje žádný důvod, proč Komise rozlišovala mezi časným a běžným doručováním novin. Žalobkyně tvrdí, že jelikož struktury trhů jednotlivých členských států se zčásti podstatně liší, měla Komise doložit podobnost finského trhu s rakouským trhem doručování novin, aby tak její rozhodnutí bylo pochopitelné. Komise měla též posoudit konkrétní situaci trhu v Rakousku a podle toho odůvodnit své rozhodnutí.
- 194 V této souvislosti je třeba podotknout, že je sice pravda, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádný podstatný důvod, proč Komise rozlišovala mezi časným a běžným doručováním novin, nic to však nemění na tom, že toto rozhodnutí odkazuje na praxi Komise, jež se odráží v rozhodnutí 2007/564, kterým vyňala některé služby v poštovním odvětví ve Finsku z působnosti směrnice 2004/17. Z bodů 13 a 14 odůvodnění rozhodnutí 2007/564 vyplývá, že Komise ve své praxi rozlišovala mezi časným doručováním novin a běžným doručováním. Již bylo konstatováno, že žalobkyně byla úzce zapojena do správního řízení, a že Komise dokonce zaslala znalci pověřenému žalobkyní návrh rozhodnutí a tento návrh s ním prodiskutovala na schůzce konané dne 28. března 2014 (viz bod 83 výše). Návrh rozhodnutí projednaný na této schůzce již obsahoval text bodu 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 195 Kromě toho z dopisu Komise ze dne 28. listopadu 2013 zaslání žalobkyni a z dopisu Komise ze dne 5. prosince 2013 zaslání Rakouské republice vyplývá, že Komise informovala žalobkyni a uvedený členský stát o tom, že ve své předchozí praxi rozlišovala mezi časným doručováním novin a běžným doručováním. V dopise ze dne 13. ledna 2014 zaslání znalci pověřenému žalobkyní Komise uvedené rozlišování výslovně zmínila.
- 196 Navíc je třeba konstatovat, že v bodě 3.1.6 své žádosti, který se týká trhu poštovních služeb týkajících se běžného adresného a neadresného doručování novin, se žalobkyně v podstatě omezila na tvrzení, že relevantní výrobkový trh zahrnoval adresné i neadresné doručování v Rakousku deníků, týdeníků a měsíčníků, přičemž obecně odkázala na studii ADMN. Tímto neuvedla žádný důvod, proč by rozlišování mezi časným doručováním novin a běžným doručováním prováděné Komisí v její praxi bylo chybné. K tvrzení žalobkyně, že stanovila parametry definice trhu na konkrétní straně studie ADMN, je třeba konstatovat, že pasáž uvedená v tomto ohledu žalobkyní obsahuje pouze popis stanoviska generálního advokáta Jacobse ve věci Bronner (C-7/97, Recueil, EU:C:1998:264). Z bodu 31 tohoto stanoviska přitom vyplývá, že otázka přesné definice trhu nebyla v této věci vyřešena. V rozsudku ze dne 26. listopadu 1998, Bronner (C-7/97, Recueil, EU:C:1998:569, bod 34) ponechal Soudní dvůr posouzení otázky vymezení trhu na vnitrostátnímu soudu.

- 197 Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla obeznána s praxí Komise a neposkytla podstatné důvody pro použití odlišné definice relevantního trhu, jak též tvrdí Komise, a Komise nebyla povinna předvídat možné námitky (viz bod 46 výše), tedy nelze dovodit, že Komise porušila požadavky související s povinností uvést odůvodnění zmíněné v bodech 20 a 46 výše (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2010, AstraZeneca v. Komise, T-321/05, Sb. rozh., EU:T:2010:266, bod 81 a citovaná judikatura).
- 198 Zadruhé, pokud jde o tvrzení žalobkyně ohledně nedostatku odůvodnění a porušení jejího práva být vyslechnuta (v tomto ohledu viz bod 188 výše), žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise dostatečně neposoudila její argumentaci a studii ADMN, kterou předložila během správního řízení. Žalobkyně uvádí, že ve své žádosti podle článku 30 směrnice 2004/17 podrobně vyjádřila skutečnost, že relevantní výrobní trh zahrnoval adresné i neadresné doručování novin a časopisů v Rakousku, které vycházely denně, týdně nebo měsíčně. S odkazem na studii ADMN žalobkyně tvrdí, že vedle ní dvě další sítě patřily mezi doručovatele novin a časopisů v celé zemi. Ve své žádosti navíc uvedla, že všichni konkurenti měli volný přístup k doručování novin a časopisů a že v odvětví deníků představoval její podíl na trhu [důvěrné] %. I při zahrnutí doručování novin a časopisů vycházejících týdně nebo měsíčně bude žalobkyně se svým podílem na trhu ve výši [důvěrné] % přímo vystavena hospodářské soutěži s ostatními doručovateli. S ohledem na studii ADMN měla Komise podle žalobkyně každopádně provést správné vymezení relevantního trhu na rozdíl od toho, co učinila v bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a v souladu s tím, co je uvedeno v bodě 41 sdělení o definici trhu. Navíc v Rakousku již podle žalobkyně existovaly sítě jejích konkurentů, kteří mohli kdykoli vstoupit na trh.
- 199 Zaprvé je třeba podotknout, že tato argumentace nedokládá, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že v bodě 67 napadeného rozhodnutí definovala relevantní výrobní trh jako trh poštovních služeb týkajících se běžného adresného a neadresného doručování novin, a vyloučila tak služby časného doručování novin. Již bylo konstatováno (viz bod 196 výše), že žalobkyně ve své argumentaci obsažené v její žádosti a ve studii ADMN, na které u Tribunálu odkazuje, neuvedla žádný důvod, proč by rozlišování mezi časným a běžným doručováním novin prováděné Komisí v její praxi a v napadeném rozhodnutí bylo chybné.
- 200 Pokud jde dále o obecný odkaz žalobkyně na její žádost a studii ADMN, již bylo připomenuto, že pouhý odkaz na přílohy nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které musejí být uvedeny v žalobě, jelikož Tribunálu nepřísluší v přílohách vyhledávat a určovat žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz bod 151 výše). Tento odkaz je tedy třeba odmítnout jako nepřipustný. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je každopádně třeba podotknout, že studie ADMN obsahuje též úvahy, podle nichž je při definici relevantního výrobního trhu třeba rozlišovat mezi časným a běžným doručováním novin. Podle bodu 1 této studie dochází k doručování novin v různém čase a toto doručování představuje prvek kvality. Rovněž podle uvedeného bodu téže studie se musí deníky nacházet v poštovních schránkách ráno před tím, než lidé opustí své domovy, kdežto týdeníky a regionální noviny, jež jsou převážně financovány reklamou, jsou doručovány během dne, neboť nejsou časově citlivé.
- 201 Zadruhé je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybnila zjištění Komise obsažené v bodech 66 a 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož žalobkyně nepůsobila v oblasti časného doručování novin a má na trhu poštovních služeb týkajících se běžného adresného a neadresného doručování novin podíl ve výši [důvěrné] %.
- 202 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že s ohledem na studii ADMN měla Komise každopádně provést správné vymezení relevantního trhu v souvislosti s poštovními službami týkajícími se adresného a neadresného doručování novin. Úvahy obsažené v bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých bylo

možno přesnou definici relevantního trhu ponechat otevřenou, jsou podle ní chybné. Přesné vymezení trhu v souladu s metodami vytýčenými v judikatuře a v bodě 41 sdělení o definici trhu bylo podle žalobkyně nezbytné.

- 203 Tuto argumentaci nelze přijmout. Pokud jde o odkaz žalobkyně na studii ADMN za účelem definice relevantního výrobního trhu, její argumentace již byla odmítnuta (viz bod 200 výše). Dále pokud jde o odkaz žalobkyně na bod 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba podotknout, že v tomto bodu odůvodnění, který je obsažen v části týkající se právního rámce napadeného rozhodnutí, se uvádí, že ačkoli by v určitých případech bylo možné předpokládat užší nebo širší definici trhu, lze pro účely napadeného rozhodnutí přesnou definici relevantního trhu ponechat otevřenou, jelikož výsledek analýzy je též bez ohledu na to, zda je založen na úzké nebo široké definici. V projednávané věci je třeba uvést, že zatímco Komise ponechala otázku přesné definice relevantního trhu otevřenou, zejména pokud jde o poštovní služby týkající se adresných listovních zásilek B2X na vnitrostátní úrovni – jak vyplývá z bodu 29 napadeného rozhodnutí – tak tomu však nebylo v případě běžného adresného a neadresného doručování novin.
- 204 Kromě toho k argumentu, že Komise měla provést správné vymezení trhu podle metod vytýčených v judikatuře a v bodě 41 sdělení o definici trhu, podle kterého kritérium spotřebitelských preferencí představuje relevantní prvek pro posouzení nahraditelnosti dvou výrobků na úrovni poptávky, je třeba připomenout, že důkazní břemeno o skutečnosti, že podmínky stanovené v čl. 30 odst. 1 směrnice 2004/17 jsou splněny, nese žadatel nebo dotýčný členský stát, neboť Komise má v dané věci pouze omezené pravomoci ve vztahu k rozsáhlým vyšetřovacím pravomocem, které jí jsou při uplatňování unijního práva hospodářské soutěže svěřeny nařízením č. 1/2003 a nařízením č. 139/2004 (viz bod 41 výše). V projednávané věci bylo tedy na žalobkyni, aby poskytla dostatečné informace a důkazy pro definování relevantního výrobního trhu.
- 205 Začtvrté k argumentu, že v Rakousku již existovaly sítě konkurentů, kteří mohli kdykoli vstoupit na trh, neboť tomuto vstupu nebránily žádné překážky, je třeba konstatovat, že vzhledem k velmi vysokým podílům žalobkyně na trhu běžného adresného a neadresného doručování novin, tj. [důvěrné] %, i na trzích týkajících se poštovních služeb pro vnitrostátní adresné listovní zásilky B2X a C2X, tj. [důvěrné] % (viz body 99 a 139 výše), nelze dovodit, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že dospěla k závěru, že poštovní služby týkající se běžného adresného a neadresného doručování novin nejsou v Rakousku přímo vystaveny hospodářské soutěži.
- 206 Sedmý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.
- 207 Pokud jde o návrh na svědecký výslech znalce žalobkyně (viz bod 191 výše), pokládá Tribunál na základě písemností ve spise a z důvodu odpovědí na otázky položené Tribunálem na jednání věc za dostatečně objasněnou, a je tudíž schopen porozumět všem předmětným ekonomickým otázkám, aby rozhodl, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení. Uvedenému návrhu není tudíž v rozsahu, v němž se týká projednávaného žalobního důvodu, namíste vyhovět.
- 208 Vzhledem k výše uvedenému musí být žalobě částečně vyhověno v rozsahu, v němž se vztahuje na poštovní služby týkající se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X (viz bod 163 výše). Napadené rozhodnutí tedy musí být zrušeno v rozsahu, v němž uvádí, že se směrnice 2004/17 i nadále vztahuje na trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X v Rakousku. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.

K nákladům řízení

- 209 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu ponese každý z účastníků řízení vlastní náklady, pokud měli ve věci částečně úspěch i neúspěch. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- 210 V projednávané věci je třeba poukázat na to, že návrhovým žádáním žalobkyně je třeba vyhovět v té části, v níž směřují ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se směrnice 2004/17 i nadále vztahuje na trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek B2X v Rakousku. Žaloba musí být naproti tomu zamítnuta v rozsahu, v němž se vztahuje na ostatní trhy týkající se předmětných poštovních služeb. Okolnosti projednávaného případu budou proto správně zohledněny rozhodnutím, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí osm desetin nákladů řízení vynaložených Komisí. Komise ponese dvě desetiny vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Prováděcí rozhodnutí Komise 2014/184/EU ze dne 2. dubna 2014 o vynětí některých služeb v poštovním odvětví v Rakousku z použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb se zrušuje v rozsahu, v němž uvádí, že se tato směrnice i nadále vztahuje na trh poštovních služeb týkajících se doručování adresných mezinárodních listovních zásilek mezi zákazníky z řad podniků a mezi podniky a soukromými zákazníky v Rakousku.**
- 2) **Žaloba se ve zbývajících částech zamítá.**
- 3) **Společnost Österreichische Post AG ponese vlastní náklady řízení a nahradí osm desetin nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí.**
- 4) **Komise ponese dvě desetiny vlastních nákladů řízení.**

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. dubna 2016.

Podpisy.